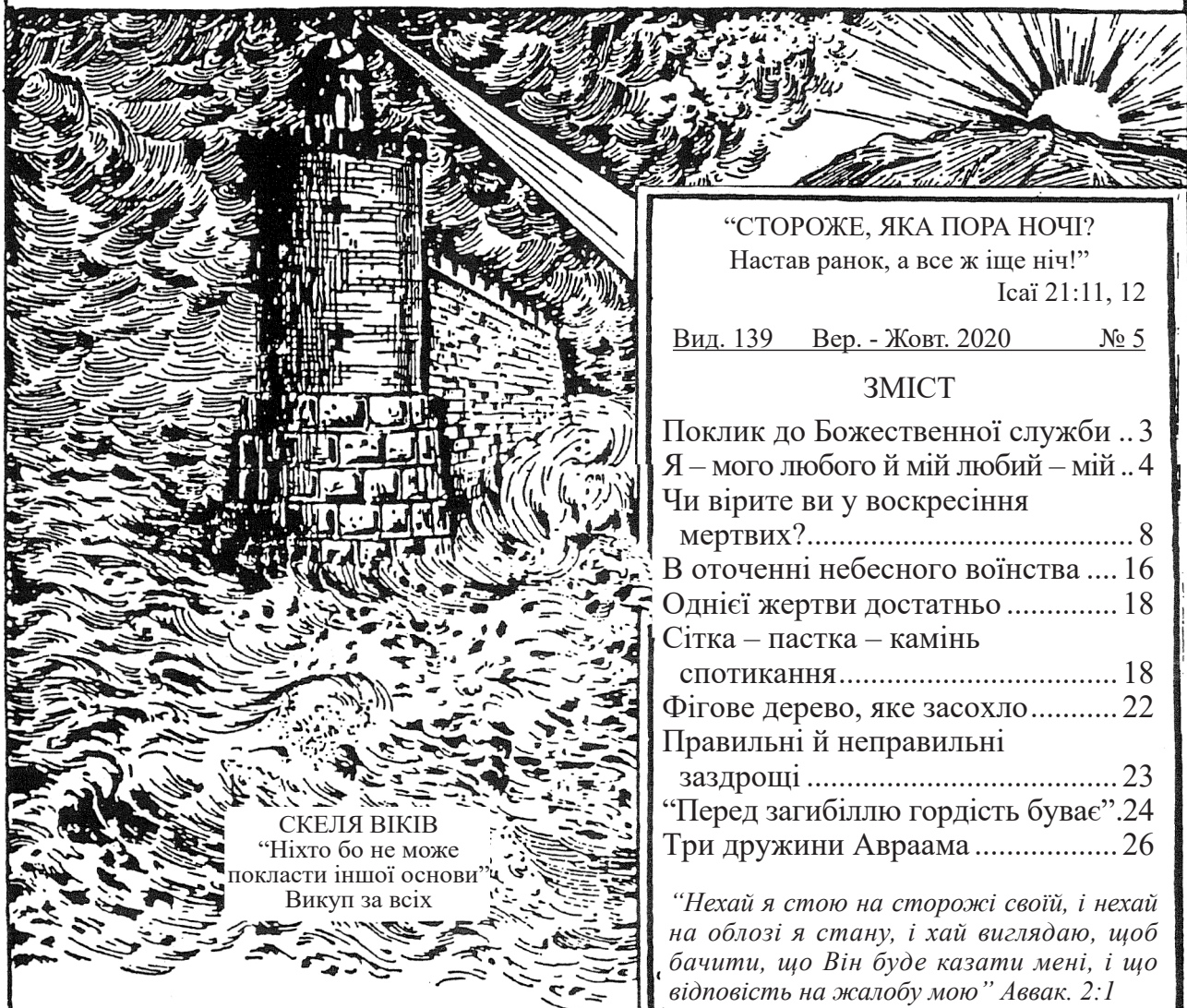

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 “Ніхто бо не може
 покласти іншої основи”
 Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Iсаї 21:11, 12

Вид. 139 Вер. - Жовт. 2020 № 5

ЗМІСТ

Поклик до Божественної служби .. 3	
Я – мого любого й мій любий – мій .. 4	
Чи вірите ви у воскресіння мертвих?..... 8	
В оточенні небесного воїнства 16	
Однієї жертви достатньо 18	
Сітка – пастка – камінь спотикання..... 18	
Фігове дерево, яке засохло..... 22	
Правильні й неправильні задрощі 23	
“Перед загибллю гордість буває”.. 24	
Три дружини Авраама 26	

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження тасмниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ПОКЛИК ДО БОЖЕСТВЕННОЇ СЛУЖБИ

ІСАЇ 6

“А я відказав: Ось я, пошли Ти мене”.

Давайте займемось сьогодні вивченням видіння Ісаї. Храм в Єрусалимі, який інакше називали Домом Єгови, був сценою видіння. Але замість Святині й Святого Святих, Вблагання, Вівтаря, Столу укладання хлібів і Золотого свічника все було по-іншому — був славний Престол, а на Престолі Господь. По обидва боки від Нього, представляючи Божественні атрибути, стояли чотири серафими, тоді як весь храм був наповнений полами Його одежі. Храм був повний світла слави, і двоє серафимів вигукнули: “Свят, свят, свят Господь [Єгова] Саваот”. Двоє з іншого боку відповіли: “Уся земля повна слави Його”. Після цієї відповіді захиталися підвалини порогу, і суцільна імла заволокла храм, затемнюючи цю славу.

УСЯ ЗЕМЛЯ ПОВНА СЛАВИ ГОСПОДНЬОЇ

Значення цього видіння ми беремо зі слів Ісуса. Він звертає нашу увагу безпосередньо на нього (Ів. 12: 41). Щоб виконати Божественну обітницю, Ісус з’явився при Своєму першому приході і для проби явив Себе Ізраїлю як їхній великий Цар Слави, великий Посередник Нової Угоди, обіцяної їм Єговою (Єр. 31: 31). Бог знав, що Ісуса відкинуть; проте пропозиція була зроблена. Коли б Його прийняли, і коли б Він тоді взяв Собі Свою месіанську славу та владу, це означало б, що достатня кількість юдейського народу прийняла його всім серцем, щоб скласти повне число класу Нареченої, співучасників у духовному Царстві. У такому випадку погани не

отримали би жодної пропозиції співспадкоємства з Месією в Його славному Царстві — все благословення отримав би Ізраїль. Відразу було би встановлене Царство, і народ Ізраїлю, прийнявши Месією, відразу став би шляхом Божественного благословення для всіх народів.

Та коли голос звістив, що уся земля повна Господньої слави, виявилось, що світ ще не готовий прийняти це послання, на знак чого захиталися підвалини дверей і темрява затьмарила славу сцену. Виконання цього ми бачимо в тому, що юдейський народ, який є дверима до цієї слави, не був у належному стані. Потрібні нові двері, через які слава Царя царів предстане перед світом. Св. Павло стверджує, що трясіння чого-небудь, в образному значенні, представляє його хиткість, його усунення — що замість нього може бути встановлене щось вище. Юдейський народ був усунений зі свого привілейованого становища, і відтоді в процесі встановлення був новий народ, нові двері, новий шлях доступу людей до Бога.

“АЛЕ ВИ... НАРОД СВЯТИЙ”

Жодний інший народ у світі не заслуговував на це почесне становище більше, ніж Ізраїль. Отже, Бог приступив до створення нового народу, складеного виключно зі святих. Як пояснює св. Петро, “ви... священство царське, народ святий” (1 Петр. 2: 9). Перш за все, святі юдеї були взяті як ядро цього нового Народу, зачатого духом, небесного Народу. Процес вибору тривав протягом усього цього Євангельського віку. І коли він закінчиться, Святий Народ буде

завершений силою Першого Воскресіння. Тоді все буде у належній готовності. Вийде наказ: “Уся земля повна слави Його [Бога Єгови]”, і світ отримає благословення. У цій грандіозній праці буквальному Ізраїлю обіцяно визначну частку .

У видінні Ісаї побачив, що хитання порогів і димова пелена означали якоюсь мірою неготовність до слави Господа, і він проказав, усвідомлюючи власну недосконалість і недосконалість тих, з ким жив. Проблиск Господньої слави показав його власні вади та його ближніх.

Таким був вплив вчення Ісуса на всіх, хто приймав Його послання. Закон сяяв ще яскравіше, ніж будь-коли, і вони побачили, що порушують його ще більше, ніж думали — не лише ділами, але й словами та думками. Святі, представлені в Ісаї, взяли справу близько до серця, впокорились перед Господом і визнали, що вони не годяться на те, щоб бути вчителями людей, що весь юдейський народ та всі інші — недосконалі, і що будь-яке послання, яке можуть нести їхні уста, також буде недосконале.

Коли розпалене вугілля з вітваря торкнулося вуст Ісаї, це ілюструвало, як святі з Ізраїлю та всіх народів мали в цьому Євангельському віці необхідне благословення на своїх устах і проголосили Божественне запрошення: “Повідавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові” (Рим. 12: 1). Це послання, запалене живим вугіллям з Божого жертвовного вітваря, розійшлося туди-сюди по світу протягом вісімнадцяти століть. Воно навчило не лише про очищення від гріха, але й про службу Богові.

“ОСЬ Я, ПОШЛИ ТИ МЕНЕ”

Ісаї продовжував бути образом святого народу. Бог забажав надіслати Своє послання благодаті та запрошення скласти жертву всім, хто мав би вуха, щоб слухати. Тому освячені, яких образно представляв Ісаї, протягом усього цього віку казали: “Господи, ось я; пошли мене”.

Далі наш урок показує, що послання цього класу Ісаї буде непопулярним. Мало хто почує його; мало хто побачить; мало хто отримає благословення прощення і зачаття святого Духа. Учитель та його апостоли розпочали це проголошення, і воно продовжується донині.

Але ми не збираємось знеохочуватись. Тільки “Мала Черідка”, чисті серцем, послідовники Ісуса отримають це благословення і будуть готові становити клас Царства, нові двері, поріг, що з’єднає Божественну Святиню зі світом людства.

Труднощі Ізраїлю є вжиті як мірничий шнур, щоб показати, коли відбудеться завершення Церкви, і слава Господа засяє на Ізраїль, а через Ізраїль на всі нації, народи, племена та мови протягом тисячі років. Цей мірничий шнур [R4788] говорить про запустіння ізраїльської землі, про те, що вона стане цілковито спустошеною, і що вони підуть на вигнання з цієї землі. Останній вірш уроку розповідає про те, як у кінці вийде пагінець з коріння — здвигнеться святе Насіння, святий народ під Божественним провидінням. Цими святими з Ізраїлю, з цього боку зависи, будуть Стародавні Гідні, які воскреснуть і отримають свою нагороду як земні представники Царства Месії (Євр. 11: 38-40; Пс. 148: 11). До цих князів будуть зібрані вірні, віддані, святі з юдеїв, ядро, початок земної фази Месіанського Царства.

R4787 (1911 p.)

Я — МОГО ЛЮБОГО Й МІЙ ЛЮБИЙ — МІЙ

Пісня над піснями 6: 3

Якщо ми правильно розуміємо Біблію, то бачимо, що вона є любовною історією, яка викликає непідробний інтерес. Жодна земна любовна історія не порівнюється з нею. По-перше, ми маємо Отцівську любов до нашого роду, який був створений на початку на Його подобу, та через непослух потрапив під справедливий осуд. Яка

чудова історія батьківської Любові, поєднаної з Божественною Справедливістю, передана нам в оповіданні про те, як Бог так полубив світ, коли ми ще були грішниками, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб Той став нашим Відкупителем і міг відновити до Божественної милості і благословення кожного, хто захоче повернутися, дізнавшись про Його люблячий задум.

Наскільки відрізняється цей погляд на Божественний характер і План від того, який колись вселяв у нас жах — коли ми думали про Бога як про всемогутнього в силі та знанні, але позбавленого любові та співчуття; коли ми думали про Нього згідно зі загальноприйнятими фальшивими канонами, що Він із холодною байдужістю сидів у радах вічності, ще перед створенням землі або нашого роду, і там планував наше створення і вічну долю; що там Він обдуманно влаштував (“за радою волі Своєї”, як висловлюється катехізис), що він поставив нас як рід у такі несприятливі умови, що лише поодинокі, порівняно, досягнуть життя блаженства — чи то в теперішньому світі, чи в прийдешньому. Він вирішив також, що для переважної більшості, невігласів (яких засліпив Бог цього світу), занурених у спадковий гріх і деградацію, народжених у гріху і зачатих у беззаконні, все повинно, тим не менше, бути настільки усталеним і визначеним, що вони ніколи не повинні закінчити своє нещасне існування. У той же час, сказано, що для них передбачено велике місце їхніх вічних тортур, звідки на віки віків здійматимуться (однакого даремні та залишені поза увагою) їхні молитви, їхні прокльони та їхні стогони.

ЯКЕ ПОЛЕГШЕННЯ ЗНАТИ, ЩО БОГ Є ДІЙСНО БОГОМ ЛЮБОВІ

Яке полегшення, коли ми, врешті, прокидаємось до кращого пізнання Бога та Його дорогоцінного Слова, виявляючи, що всі ці вчення Темних Віків були лише жахливим кошмаром, немислимо жорстокими та несправедливими — небіблійними, суперечачи всім правильним уявленням кожного розсудливого розуму, правильним уявленням про належне застосування Справедливості, Мудрості, Любові та Сили — Божественних атрибутів. Нам пригадуються казки дитинства, що їх розповідали дітям батьки та вихователі, які, глибоко помилковими уявленнями про мудрість та доречність, використовували їх як батіг, щоб страхом добиватися слухняності. Коли залякування малої дитини з часом стерлися з пам’яті або, врешті, перестали навіювати страх, коли ми, дорослішаючи, почали бачити обман, який діявся, ми, як діти більш

зрілого віку, дізналися, що багато “страхів Господніх” — хоча й суворих, проте розумних і справедливих — були перекручені теологами та іншими, готовими залякувати світ, щоб стримувати його від зла. Ми дізналися, кажучи мовою Святого Письма, що “страх їхній до Мене заучена заповідь людська”, а не котрась Божественна заповідь (Іс. 29: 13).

О, яке полегшення принесло в наші серця пізнання Бога як справжнього, істинного Бога любові, Який не тільки готовий, але й здібний спасати повіки всіх, хто кладе надію на Нього! Він настільки готовий спасати, що щедро подбав про те, щоб кожний член Адамового роду обов’язково прийшов до виразного знання про Його благодать і мав повну нагоду через послух (у міру можливостей) досягти вічного життя через Ісуса Христа.

Для нас часом добре глянути назад і побачити не лише жахливу яму і багнисте болото гріха, з якого Єгова нас підняв, коли поставив наші ноги на Скелі, Ісусі Христі, але й пам’ятати про Його милість до нас, коли Він помазав наші очі тепер, у кінці Віку, щоб ми могли бачити чудові речі в Його Слові, щоб ми могли усвідомити, як милостиво Він вивів нас “із темряви до дивного світла Свого”, дозволивши позбутися пелени забобонів, помилкового розуміння та неправильного перекладу, які затуманили Його Слово, затьмарили наше розуміння та затемнили наш погляд і сприйняття великого Отця світил, від Якого походить кожний добрий і досконалий дар (Як. 1: 17).

НЕ ОДНА ОСОБА, А БАГАТО ВИБРАНІ БУТИ НАРЕЧЕНОЮ ХРИСТА

Але наш текст має особливе відношення до іншої частини цієї великої любовної історії Святого Письма. Наш люблячий Отець, подбавши про відкуплення всього нашого роду через Ісуса Христа, зробив ще більше: Він високо вшанував і прославив нашого дорогого Відкупителя в нагороду за все те, що Він вірно витерпів, слухняний Отцю (Фил. 2: 8-11). На додаток Він влаштував вибір Нареченої та співспадкоємиці у славі для свого Сина, нашого Господа Ісуса. Нареченою вибрана не одна особа, а багато осіб, проте, в цілому, у порівнянні зі світом вони

є “Малою Черідкою”, “вибраною Церквою”, покликаною, яка перебуває в процесі вибору та вдосконалення, щоб стати “Нареченою, дружиною Агнца”.

З усіх сюжетів та особливостей любовних історій, які були вигадані людським розумом, жодна не зрівняється з історією про те, як Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе, викупивши її Своїм життям; про те, як Отець нагородить величною славою тих, які, щоб бути Його товаришами, запрошені розділити Його хрест, Його страждання, Його смерть і бути прийнятими до слави з Ним, щоб розділити Його любов, Його престол і милість Отця. Ми не будемо вдаватися тут в подробиці, бо зробили це раніше, і наші читачі знайомі з кожною подробицею. Тому ми переходимо до розгляду деяких умов прийняття Нареченим і того, як ми можемо зробити своє покликання та вибрання певним до цього почесного становища та благословення, до якого Він нас запросив.

ТІЛЬКИ ДЕХТО МОЖЕ СКАЗАТИ ВІД СЕРЦЯ: “Я — МОГО ЛЮБОГО”

Наш вірш коротко, але дуже чітко представляє цілу справу. (1) “Я — мого любого” (Хом.).

Ніхто не має можливості потрапити до цього особливого вибраного класу, “Нареченої, дружини Агнца”, не знаючи про нього. Тому немає жодної можливості, щоб язичницькі філософи або інші, які жили і померли без особистого знання про Христа як свого особистого Спасителя, могли коли-небудь бути членами вибраної Церкви, Нареченої. Усі, хто з неї, зможуть сказати: “Я — мого Любого”. З тієї ж причини цілком очевидно, що багато тих, які є церковними членами “на офіційному та доброму рахунку”, не мають частки в цьому, бо тільки деякі можуть сказати від серця, по-справжньому: “Я — мого Любого”. Цей союз з Любим (Христом) означає, що спочатку зроблено крок виправдання через покаяння й віру в дорогоцінну кров, бо тільки виправдані є “покликані”. (2) Мається на увазі, що той, хто може сказати: “Я — мого Любого”, не тільки чув про Христа, але й уклав із Ним конкретний, недвозначний договір, тобто контракт. І цей контракт — бути Його в кожній думці, слові та вчинку, наскільки це можливо,

якщо Він прийме нас і буде нашим Нареченим — є нашою шлюбною обіцянкою, нашою угодою.

Святе Письмо запевняє нас, що в даний час, коли ще переважає зло і Бог цього світу засліплює розум переважної більшості, ніхто не може прийти до Господа Ісуса, якщо Отець його не притягне (Ів. 6: 44). Отець зараз не притягує все людство, а притягує лише віруючих. Він залишає загальну працю притягнення світських людей для наступного Віку, Месіанського Віку, коли прославлені Христос і Церква, як Божі знаряддя, наповнять усю землю знанням Правди. Кожного разу, коли Правда досягає серця та розуміння, вона має притягуючий вплив, хоча притягнення може натрапляти на опір не тільки в теперішньому Віці, але й у майбутньому (Дії. 3: 23). Знання Правди притягує сьогодні до Христа лише небагато, бо лише одиниці мають знання Правди. І хоча багато хто протистоїть Правді і відкидає можливість союзу з великим Нареченим, деякі із задоволенням прийняли його і повністю віддалися Господу, тим самим запечатуючи угоду, якою зв’язали себе з Ним і завдяки Його благодаті зв’язали Його зі собою.

ПРИВІЛЕЙ КОЖНОГО ВІРНОГО СКАЗАТИ: “МІЙ ЛЮБИЙ — МІЙ”

Потрібно, щоб кожен вирішив для себе твердо, чи він прийняв Божественне запрошення віддати себе (Притч. 23: 26; Рим. 12: 1) [R4784] Господу, щоб остаточно бути прийнятим як член Його Нареченої за умови вірності своїм заручинам до кінця, чи ні. Якщо ми вірні й будемо вірними далі, ми маємо привілей глянути з довір’ям і упевнитися в другій частині нашого тексту: “Мій Любий — мій”. І якщо ми хочемо, ми можемо далі перебувати в цьому стані, “вірні до смерті”. Роблячи це, можемо знати, що у воскресінні ми будемо з нашим Господом, будемо подібні до нього і будемо ділити Його славу та Його престол (Об. 3: 21).

Як багато міститься у цьому вислові: “Мій Любий — мій”! Пригадується вірш Писання, який говорить: “Хто має Сина, той має життя” — вічне життя. Більше того, апостол запевняє нас, що ті, хто має Христа, хто дійсно, по-біблійному може сказати: “Мій Любий — мій”, насправді

володіє “усім”. Бо якщо Христос є спадкоємцем усього, а ми стали спільниками з Ним, то справді “усе ваше [те, що є, і те, що має бути], ви ж Христові, а Христос Божий” (1 Кор. 3: 22, 23). Якщо з нас спав великий тягар, коли ми дізналися, що наші гріхи ласкаво прощені через заслугу дорогоцінної крові, скільки більше тягарю турбот спадає з нас, коли ми дізнаємось, що ми життєво поєднані зі славетним Сином великого Царя Всесвіту — Сином, в Якому Отець має вподобання і Якого зробив єдиним спільником у славі та пануванні над Всесвітом.

І ця обітниця благословення у Христі стосується не лише майбутнього. Слави та почестей справді ще немає тепер, але вони виявляться з часом. Натомість вже зараз Його заручені мають опіку, захист, забезпечення та підтримку Нареченого, поки ми знаходимось у цьому наметі. Тому, проходячи “долиною смертної темряви”, ми не повинні боятися жодного лиха, бо Він з нами, і його жезл та посох нас втішають.

Усі, хто вірний Йому, хто з довірою може сказати: “Я — мого Любого й мій Любий — мій”, мають не тільки обітницю майбутнього життя, але й обітницю теперішнього життя. Вони чують голос Учителя, який каже: “І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця Віку”, і в кінці Віку Він повинен бути особливо поруч, бути особливо дорогим і повинен об’явитися Своїм вірним особливим чином, ще до того, як вони зміняться настільки, щоб побачити Його в Його славі.

УСІ “ЦІННІ ТА ВЕЛИКІ ОБІТНИЦІ” НАЛЕЖАТЬ ТІЛЬКИ ЦЬОМУ КЛАСУ

Привілей цього класу — застосовувати до себе і сприйняти належним чином як свої усі “цінні та великі обітниця” Божественного Слова. Вони можуть чути голос Господа, який говорить: Я буду з тобою в шістьох лихах і в сьомому не покину тебе. “Досить тобі Моєї благодаті”. “До Мене поклич в день неволі, Я тебе порятую”. Дійсно, ми впевнені і “знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою [бути Нареченою, Дружиною Агнця], усе допомагає на добре” (Йов. 5: 19; 2 Кор. 12: 9; Пс. 50: 15; Рим. 8: 28).

Ці обітниця Господа були гарно підсумовані поетом:

*“В обставинах різних: в хворобі, в біді,
В спекотній долині, в багатстві, в нужді,
Чи вдома, чи там, де чужа є земля —
Достатньою лишилась сила твоя.*

*Як кличу тебе через море іти —
Не бійся, іди, Я з тобою завжди,
В стражданнях тебе Я поблагословлю,
У горі Я руку тримаю твою.*

*Якщо є важким і суворим твій шлях,
То сили в тобі збільшить ласка Моя,
Бо подум’я це не зашкодить тобі:
Як золото чистим ти станеш тоді”.*

Жоден язик не може виразити благословення миру, спокій духа, здатність витримати лихо як добрий воїн Христа, підтримку та силу під час випробувань, які криються за цими цінними запевненнями Нареченого тим, хто справді може бачити і розуміти: “Я — мого Любого й мій Любий — мій”. У минулому це дозволило Його вірним витримати багато важких і суворих труднощів з такою стійкістю, яка здивувала світ. Він бачив їх у вогняній печі, але не бачив з ними Того, вигляд Кого подібний до Божого Сина (Дан. 3: 25). Вони терпіли, бо бачили Невидимого (Євр. 11: 27). Бідний світ не знає цього невидимого Друга, кращого від усіх інших, не знайомий з цим Небесним Нареченим і не знає Його благодаті, яка підтримує в кожную годину випробування! Його справді жаль. Він сам мусить значною мірою нести ті тягарі, які Господній народ, Його заручені, мають привілей покласти до ніг великого Носія Тягарів, Який запрошує: “Прийдіть до Мене, усі стуроджені та обтяжені, і Я вас заспокою”.

Але, якщо зі світом справи погані, бо він не знає нашого Нареченого, то наскільки гіршими є справи з тими, які колись Його знали, відчули Його ніжну турботу та допомогу у всіх життєвих справах як Радника і Провідника, однак заблукали, втративши свою першу любов і забувши, що вони були очищені від своїх старих гріхів, і стали глухими до “цінних та великих обітниць”, які стосуються теперішнього, а також майбутнього життя, і зараз прагнуть лише того, що гине і в кращому випадку є тільки миттєвим

(2 Кор. 4: 17, 18). Вони перебувають у значно гіршому стані, ніж світ.

Як каже апостол, “краще було б не пізнати їм дороги праведності, аніж, пізнавши, вернутись назад від переданої їм святої заповіді” (2 Петр. 2: 21).

Тому нам, які назвалися ім'ям Христа, які прийняли Його ім'я, треба перебувати в Ньому, триваючи у вірі, любові та ревності, ідучи Його слідами і таким чином роблячи своє покликання та вибрання міцним.

R4783 (1911 p.)

ЧИ ВІРИТЕ ВИ У ВОСКРЕСІННЯ МЕРТВИХ?

“Він їм звіщав Євангеліє про Ісуса й воскресіння” (Дії Апостолів 17: 18).

“Як почули ж вони про воскресіння мертвих, то одні насміхатися стали” (Дії Апостолів 17: 32).

“Як немає ж воскресіння мертвих... то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша... то й Христос не воскрес... ви в своїх ще гріхах, тоді то й загинули й ті, що в Христі упокоїлись” (1 Коринтян 15: 13-18).

Зважаючи на те, що слово “воскресіння” вживається у Новому Заповіті як мінімум тридцять сім разів (крім різних інших слів подібного значення), і пам'ятаючи про те, що всі основні віросповідання християнства проголошують віру у воскресіння як невід'ємну й важливу частину біблійної доктрини та надії на вічне життя (враховуючи ці факти та міцну мову вищезазначених віршів, натхненність яких визнають усі християни), може здатися дивним, коли комусь із християн ми поставимо запитання: чи вірите ви у воскресіння мертвих?

Проте в нас є серйозні підстави сумніватися, що віра у воскресіння мертвих аж так дуже поширена серед християн. Оскільки ми вважаємо, що воскресіння є дуже важливою доктриною в її стосунку до інших вчень Святого Письма (проливаючи світло на інші вчення), ми хочемо звернути загальну увагу на цю тему та заохотити до розгляду нашого запитання у світлі фактів і Писання. Ми сподіваємось, що після ретельного вивчення цієї теми буде набагато більше тих серед Божого народу, хто повірить (послідовно, логічно, на підставі Біблії) у воскресіння.

ВОСКРЕСІННЯ ЗАРАЗ РІДКО ВИБИРАЄТЬСЯ ЯК ТЕМА ПРОПОВІДЕЙ

“Який священик, така і паства” — це стара приказка, яка говорить про те, що погляди класу,

який навчає, тобто духовенства, на будь-яку тему можна з упевненістю вважати показником поглядів парафіян. Погляди духовенства всіх конфесій на тему воскресіння мертвих з'ясувати неважко, бо хоча ця тема рідко вибирається для промови, за винятком Великодньої неділі, вона, все ж, нерозривно супроводжує кожне похоронне служіння, і ці численні випадки, на нашу думку, дають нам вагому підставу стверджувати, що як духовенство всіх конфесій, так і їхні прихожани, мало вірять, або й узагалі не вірять у воскресіння мертвих.

Правда, на кожному похороні прийнято читати слова апостола Павла, в яких він представляє воскресіння як надію християнина (1 Кор. 15), але це, здається, лише поступка з боку того, хто проводить служіння. Він вважає своїм обов'язком прочитати щось на цю тему, але його зауваження після прочитаного дуже переконливо доводять, що він абсолютно не вірить у те, що особа, тіло якої ось-ось поховають, мертва, бо він вірує і вчить своїх слухачів вірити в те, що їхній друг і ближній “живіший, ніж коли-небудь раніше”. Часто, справді, він грає прямо на руку “спіритистам” і представникам “Християнської Науки”, розповідаючи слухачам, як дух їх померлого друга перебуває з ними в кімнаті, витаючи над ними, і якби йому дозволили говорити, то він сказав би їм: “Витріть сльози, не плачте за мною. Мені набагато краще в славі”.

ДЛЯ БАГАТЬОХ СМЕРТЬ СТАЛА ІЛЮЗІЄЮ, А НЕ РЕАЛЬНІСТІЮ

Справді, серед християн стало загально-прийнятим вірити, що смерть є ілюзією, а не реальністю; що це тільки здається, ніби люди вмирають, а вони — не вмирають, а просто переходять у вищу форму існування; що так

звані “християнські науковці” цілком правильно говорять: “Смерті немає”.

Той, хто підтримує такі погляди, не вірить і не може послідовно вірити у “воскресіння мертвих”, бо якщо ніхто не помер, то як може бути воскресіння мертвих? Який сенс говорити про воскресіння мертвих до життя, якщо вони вже мають життя у більшій мірі, ніж володіли ним до того, як, ніби то, померли?

Але тисячі служителів відповіли б нам, кажучи: “Говорячи про воскресіння, ми маємо на увазі просто воскресіння тіла. Тіла, які ми ховаємо, мають знову всі вийти з могили, і дүхи, що відійшли від них у смерті, повинні повернутися в ці тіла у воскресінні. Ось що ми маємо на увазі під воскресінням”.

“ПОСЛІДОВНІСТЬ, ТИ — КОШТОВНІСТЬ” (Шекспір)

Ну хто би міг сподіватися такої непослідовності з боку стількох вчених і благомислячих людей! Перш ніж розглядати біблійну сторону питання, щоб показати, що такі очікування суперечать вченню Писання, давайте розглянемо бачення цих служителів у світлі його власної нелогічності.

(1) Вони говорять нам, що померлому “набагато краще”, оскільки він звільнився від “пут плоті”, і тепер “його вільний дух здійснює свої крила до Бога, бо його вже не обтяжує і не стримує смертний порох”. Вони приходять у захват, описуючи велич, свободу і благословення того, хто помер, і хто, звільнившись від тіла, досяг багатшого життя, у сто разів більших знань і невимовних благословень.

(2) На цьому ж подиху вони цитують біблійні вірші, які стосуються воскресіння, і (абсолютно перекручуючи ці вірші) кажуть нам, що згодом, при другому приході Господа Ісуса Христа, ті самі плотські тіла, що були поховані, зазнають перебудови (доктор Талмадж у своїй знаменитій проповіді про воскресіння зобразив ранок воскресіння, де все небо вкрите фрагментами людських тіл, котрі збираються до купи з тих різних куточків землі, де палець, нога або рука були втрачені через нещасний випадок, хворобу або ампутацію). Вони говорять нам, що тоді духовні істоти, які, мовляв, залишили ці тіла при смерті, повернуться до них, як до своїх вічних

осель. Оскільки воскресіння у Святому Письмі представлено як величний і славний результат і довершення нашого спасіння, це спонукає їх до того, щоб захоплюватися своїм помилковим представленням воскресіння і розповідати, яким славним і величним буде результат.

Здається, вони повністю ігнорують суперечливість цих двох положень, сподіваючись, що їхні слухачі будуть такими ж непослідовними й нелогічними (і, мабуть, їхні очікування цілком виправдані, оскільки більшість їхніх слухачів приймає цю несумісність без проблем). Так, багато з них, напевно, думають, що чим більш непослідовним і нелогічним буде їхнє вірування, тим більше вони мають підстав пишатися тим, що їхня віра дуже сильна. Однак, насправді, факт полягає в тому, що вони мають дуже сильне легковір'я. Проте вони не отримують нагороди за віру в нерозумні речі, яких Боже Слово не навчало, а суперечило їм.

Хіба це не очевидно (при бажанні), що людина, яка помирає у п'ятдесят років (якщо при смерті вона отримує багатше життя і стократно більше знання, а також свободу “здійнятися в польоті” тощо), буде сильно розчарована воскресінням, якщо воно означатиме для неї повторне ув'язнення в земну обитель з фізичними обмеженнями та людськими границями? І якщо вона таким чином століттями була “вільним духом”, вільно ширяючи по Всесвіту, не стримувана тілом і тілесними обмеженнями, то де була би послідовність з боку Бога в повторному ув'язненні такої особи в людське тіло, чиї можливості та здібності були би повністю забуті протягом тих століть свободи? І якщо бути без тіла — це “досконале блаженство”, як кажуть оратори на похороні, то як можна щось додати до досконалого блаженства через воскресіння тіла та повторне ув'язнення в ньому?

ПИСАННЯ ПРЕДСТАВЛЯЄ ЄДИНУ НАДІЮ, БЛАГОСЛОВЕННУ НАДІЮ, ПОСЛІДОВНУ НАДІЮ

З вищевикладених міркувань ми бачимо, що наше припущення цілком виправдане: переважна більшість християн не вірить у воскресіння — ні в біблійному значенні (“воскресіння мертвих”), ні в тому значенні, в

якому вони самі навчають, а саме: воскресіння тіла. З цією передмовою до нашої теми ми звертаємося до Писання, щоб дізнатися, що означає “воскресіння мертвих”; яким чином і чому Писання говорить про воскресіння як про надію, єдину надію, благословенну надію не лише для Господнього народу, який повинен мати частку в “першому воскресінні”, а й для світу загалом, який повинен мати можливість брати участь у воскресінні суду, неправильно перекладеному “воскресінням осуду” (Ів. 5: 29).

Щоб вірити в біблійну доктрину воскресіння, треба також вірити в біблійну доктрину стосовно смерті — що смерть є смертю, припиненням життя. Тоді, і не раніше, можна зрозуміти слова апостола в нашому вірші: “Як немає ж воскресіння мертвих,.. тоді то загинули й ті, що в Христі упокоїлись”. Також це твердження апостола не є винятком і не відрізняється від вчення Писання в інших місцях. Його одностайне [R4792] свідчення говорить про те, що мертві є мертвими; що “того дня їхні задуми гинуть” (Пс. 146: 4). Ще Святе Письмо говорить про померлих: “Чи сини його славні, того він не знає, чи в прикрому стані, того він не відає”; “бо немає в шеолі, куди ти йдеш, роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрості” (Йов. 14: 21; Екл. 9: 10).

КОМУ НАМ ВІРИТИ — БОГУ ЧИ САТАНІ?

Ось прями́й конфлікт між сучасними вчителями та натхненним Словом, Святим Письмом, яке стверджує, що померлі не знають нічого, а сучасні теологи стверджують, що вони знають все. Біблія стверджує, що мертві насправді мертві і дійсно постраждали з причини Божественного покарання за гріх, даного нашому роду: “Смертю помреш” (Гиж). Опоненти приймають оманливу заяву сатани до матері Єви: “Ні, не помрете”, — і намагаються довести, що мертві не мертві; що Божя кара за гріх не вступила в дію, і що смерть аж ніяк не є вироком чи прокляттям для нашого роду, а є благословенням, кроком у загальному процесі еволюції. Ці дві теорії далекі одна від одної, як полюси, і двома вчителями цих двох теорій (як ми показали) є з одного боку

Бог, а з іншого боку сатана, “неправдомовець споконвіку”. Кому нам вірити?

З цим питанням пов’язаний весь План спасіння. Якщо смерть не була покаранням за гріх, отриманим через Адама, то “життя... подостатком” не є нагородою і благословенням від Бога, забезпеченим через Христа воскресінням. Твердження сатани, яке так широко прийняте Господнім народом і яке має настільки засліплюючий вплив на їхній розум, є запереченням (у всіх відношеннях) Божественного твердження, що смерть є прокляттям, покаранням за гріх; що Христос помер, щоб звільнити людину від цього покарання, цього прокляття, і що це звільнення відбувається через воскресіння мертвих, які інакше ніколи не мали б майбутнього життя, як говорить апостол у нашому тексті. Теорія сатани називає смерть благословенням, яке приносить повноту життя, свободу і радість, і яке зробило б воскресіння прокляттям, приносячи ув’язнення і труднощі, обмеження, біль і клопіт.

АПОСТОЛ ПРОПОВІДУВАВ ІСУСА І ВОСКРЕСІННЯ

Не дивно, що під засліпленням цього обману противника більшість великих теологів християнства (а за ними їх численні послідовники) залишають вчення про Примирення, яке проголошує, що “смерть через людину [Адама], і через Людину [Людину Ісуса Христа] воскресіння мертвих, бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть” (1 Кор. 15: 21, 22).

Якщо заперечується реальність смерті, то вже й не важко заперечити реальність гріха. Якщо стверджується, що батько Адам був створений не за образом і подобою Бога, а як дуже близький образ і подоба мавпи, то з цього випливає, що в такому низькому стані інтелекту він був непридатний для випробування щодо вічного життя, а це просто подальший крок, щоб заперечити, що він узагалі мав якість випробування і що він узагалі не встояв і відпав від благодаті. Ну а коли заперечується гріхопадіння, а замість цього висувається твердження, що насправді людина прогресує навіть до теперішнього часу (втрачаючи подобу мавпи і набуваючи подобу Бога), тоді логічно також зробити наступний крок і заявити, що оскільки

людина не впала, то не було потреби відкупляти її з гріхопадіння.

І тому, зі всіма такими міркуваннями на неправдивій біблійній основі, здається логічним заперечити часто повторюване твердження Божого Слова, що наш Господь Ісус є нашим Відкупителем і що “Він є ублаганням за наші гріхи [гріхи Церкви], і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу”, віддаючи за нас (як наш Викуп, тобто відповідну ціну) Своє власне життя, щоб відкупити втрачене життя Адама.

Таким чином, ми бачимо, що провідні світила теперішнього християнства відкидають обидві основні риси Євангелія, про які апостол проповідував здавна: “Він звіщав Євангеліє про Ісуса й воскресіння”, — про Ісуса як Відкупителя людства від гріха та його прокляття, смерті, і про воскресіння як величний результат тієї викупної праці, завдяки якій благословення, забезпечене Викупом-жертвою, зможе бути застосованим та доступним для всіх бажаючих прийняти вічне життя на умовах цього Віку. Тут нам пригадуються слова нашого Господа про невір’я нинішнього часу. Він говорить: “Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?” (Лк. 18: 8).

П’ЯТЬ ОРГАНІВ ЧУТТЯ ПОВНІСТЮ ВІДПОВІДАЮТЬ ПИСАННЮ

Твердження Святого Письма щодо смерті повністю відповідають свідченню п’яти органів чуття, які наш Творець дарував нам як людям. І цього слід сподіватися, хоча ми повинні бути готові визнати можливість помилковості наших почуттів, якщо Божественне об’явлення суперечить їм. Та коли нашим почуттям суперечить людська теорія, яка перекриває біблійному твердженню, таку теорію слід відкинути, а свідчення почуттів вважати істинними. А коли Святе Письмо й наші почуття об’єднуються в одному свідченні, тоді буде точно неправильним дотримуватися такої теорії про людську смерть, яка суперечить Божественному об’явленню і нашим власним почуттям. А коли хто не зважає на свої Богом дані (хоч і порушені гріхом) почуття і на Божественне свідчення, то його чекає не що інше, як введення в темряву і спотикання. Сьогодні, як і вісімнадцять

століть тому, сліпі ведуть сліпих у яму невір’я та неправди.

“ЯК ОЦІ ПОМИРАЮТЬ, ТАК САМО ВМИРАЮТЬ І ТІ, І ДЛЯ ВСІХ ОДИН ПОДИХ”

Свідчення наших органів чуття, як і свідчення Божого Слова, полягає в тому, що смерть означає втрату життя, а не збільшення життя. Подивіться на того, хто вмирає, як слабнуть його сили, розумові та фізичні, поки іскра життя не згасне. Ви не бачили, щоб щось із нього виходило, ви не чули нічого, крім передсмертного хрипу, ви відчували поступове послаблення пульсу і зауважили спазми в диханні. Усі ваші органи чуття, які ви можете задіяти в цьому відношенні, говорять вам, що ваш друг, ваша рідна людина мертва — вже не жива. Ви оглядаєтесь, аналізуєте це і запитуєте інших: “Що далі?” Відповідь на ваші почуття: “Наступна річ — тління. Коли гасне іскра життя, тіло має бути поховане. «Порох до пороху, попіл до попелу»”. Ви відзначаєте схожість між смертю вашого друга й рідної людини і смертю тварини, і ваші почуття не бачать між ними різниці. І Святе Письмо стверджує: “Як оці помирають, так само вмирають і ті, і для всіх один [дух життя] подих” (Екл. 3: 19).

Але з жагою до майбутнього життя, закладеною у вашій природі нашим Творцем, ви запитуєте: — Чи немає надії? Хіба людина не має вищості над твариною? Святе Письмо відповідає на ваше запитання, завіряючи, що з фізичної точки зору людина “не має над твариною вищості”. Але Писання запевняє нас, що хоча людство не має якоїсь більшої сили життя, ніж тварина, однак Творець передбачив для людини те, чого Він не передбачив для тварини, і ми прагнемо саме того, що Він передбачив, тобто вічного життя. Святе Письмо вказує нам, що Господь подбав про вічне життя для людини ще на початку — не шляхом прищеплення безсмертної якості в організм людини, а через надання життєдайних дерев в Едемському саді як засобу вічно продовжувати її життя. Проте це завбачення мало певні умови й залежало від послуху людини своєму Творцеві.

Святе Письмо вказує на те, що непослух людини призвів до її смертного вироку, і що виконання цього вироку було здійснено шляхом вигнання її з Саду, подалі від життєдайних плодів його дерев. Вигнаний батько Адам відчув на собі вплив вироку “Смертю помреш” поступово, і він дожив майже до кінця першого тисячолітнього дня. У його потомства, яке з кожним поколінням ставало все слабшим і слабшим, сьогодні (незважаючи на багато досягнень у науці, медицині та санітарії) середня тривалість життя скоротилася приблизно до тридцяти п’яти років. “І якщо при більшій міцності вісімдесят літ, то найкраща пора — їхня праця і печаль”, і вони незабаром “з краю живих відрізані будуть”, щоб піти до “краю ворожого” — до великої в’язниці смерті, в якій, за підрахунками, вже є понад двадцять мільярдів нашого роду — “де безбожники перестають докучати, і спочивають там змученосилі” (Йов. 3: 17-19).

ІСУС ПОМЕР, “ПРАВЕДНИЙ ЗА НЕПРАВЕДНИХ”

Святе Письмо відповідає на наші запитання щодо померлих. Запевнюючи нас у справедливості Божественного вироку смерті, воно втім стверджує, що наш Творець є Богом милосердя та співчуття, і що коли не було ока, щоб поспівчувати, і руки, щоб визволити нас, Його Рамено принесло нам спасіння. Більше того, Святе Письмо вказує нам на Господа Ісуса Христа як на Рамено Єгови, простягнуте для нашого звільнення від гріха і хвороби, болю та лих, а також для визволення нас із в’язниці смерті та повернення до свобод та привілеїв Божих синів.

Якраз у відповідності з цим Божественним співчуттям Бог свого часу послав у світ Свого Єдинородного Сина для нашого відкуплення, щоб дати за нас ціну Викупу і через воскресіння з мертвих остаточно відновити всіх, хто прийме Божественне милосердя, від усіх наслідків гріхопадіння. Але Божественна Любов не могла знехтувати Божественною Справедливістю. Для Бога було потрібним бути “справедливим, щоб усправедливити того, хто вірує в Ісуса”. Тому вимоги Справедливості (покарання за

гріх) мали бути сплачені нашим Відкупителем, перш ніж могла початися праця звільнення та реституції. І тут ми маємо найкращі докази того, що є покаранням за гріх, а що ні. Оскільки наш Господь Ісус платить за нас справедливу кару за гріх, то якраз те, що Він склав за нас, [R4793] показує, якою була наша кара. Що Він зробив для нас? Писання відповідає: Він склав за нас Своє життя. “Він умер ради наших гріхів”. “Він умер”, “Праведний за неправедних”. “Він на смерть віддав душу Свою”. “Душу Свою поклав Він як жертву за [наш] гріх” і “Його ж ранами нас уздоровлено” (Іс. 53: 4-6, 10, 12).

Тож абсолютно очевидно, що наш Господь Ісус не зазнав вічності мук в якості ціни нашого відкуплення. І якщо був потрібен доказ, то ми маємо цей доказ: вічні муки не були покаранням за наші гріхи. Навпаки, той факт, що наш Господь Ісус помер за наші гріхи, і що Небесний Отець прийняв жертву Його життя за нас, доводить, що втраченим через гріх було наше життя; що повним покаранням Божественного Закону на нас, як людському роду, було позбавлення життя. Все людство, опинившись під смертним вироком, потрапило до великої в’язниці смерті — могили, шеолу, гадесу. І наш дорогий Відкупитель, віддавши Своє життя за нас, також пішов до шеолу, гадесу, могили. Він зайняв наше місце і поніс замість нас покарання за наші гріхи.

Але як смерть Ісуса відкупляє людину від вироку смерті, так і Його воскресіння зі смерті стало запевненням виправдання всіх, хто приймає і слухається Його. Небесний Отець засвідчив, що ціна Викупу була цілковито задовільною. Наш Господь, Який був слухняний Отцеві, був піднятий з мертвих і як Довірена Особа і Представник Отця незабаром розпочне справу благословення цілого світу, відкупленого Його дорогоцінною кров’ю.

В’ЯЗНИЦЯ СМЕРТІ МАЄ БУТИ ВІДЧИНЕНА І В’ЯЗНІ ЗВІЛЬНЕНІ

Благословення світу означає відчинення в’язниці та звільнення полонених, які вже шість тисяч років потрапляють у цю в’язницю смерті. З цієї причини наш Господь названий Життєдавцем, бо Його велика праця полягатиме

у поверненні життя людському роду, який втратив його в Адамі. Оскільки повернення життя людству означатиме усунення болю, хвороб та клопотів, які є частиною процесу вмирання, то наш Відкупитель названий Великим Лікарем.

Пророцтво, в якому згадується відчинення в'язниці смерті та звільнення її полонених (Іс. 42: 7), було застосовано (і абсолютно правильно) нашим Господом до Себе. Але Він не відчинив в'язниці смерті й не звільнив усіх полонених воскресінням відразу після власного воскресіння. Він розповідає нам, коли ця праця буде виконуватись, кажучи (Ів. 5: 25-29): “Надходить година, коли всі, хто в гробах, Його [Людського Сина] голос почують, і повиходять”. “А ті, що почують [послухаються тоді Його голосу, Дії 3: 22], оживуть”.

Таким чином наш Господь оминув проміжок Євангельського Віку і вказав на велике завершення Його праці в наступаючому Віці, оскільки таким був заздалегідь задуманий Отцем План. Отець послав Сина, і Син охоче взявся за справу відкуплення ще задовго до “Часів реституції”, тобто воскресіння й загального благословення світу під час Царювання Месії, щоб залишити проміжок цього Євангельського Віку для іншої праці, а саме для вибору зі світу “Маленької Черідки”, “царського священства”, “обраного народу” (Турк.), “святого народу”, щоб бути співспадкоємцями з Христом Ісусом, їхнім Господом, у почестях Посередницького Царства. Вони разом із Відкупителем будуть задіяні у величній і славній справі знищення Князя Темряви та відчинення в'язниці смерті й звільнення полонених гріха, невігластва та забобонів, а також у виконанні усього, що було передбачено в милостивих Божих обітницях, даних батькові Аврааму, що в його Насінні (у Христі та Його вибраному Тілі, Церкві) “благословляться всі народи” (Гал. 3: 8, 16, 29).

“БЛАЖЕННИЙ І СВЯТИЙ, ХТО МАЄ ЧАСТКУ В ПЕРШОМУ ВОСКРЕСІННІ”

Це нас приводить до біблійного твердження, що є перше, головне, особливе воскресіння, а потім загальне воскресіння. Перше, або найвище, воскресіння включає воскресіння нашого Господа Ісуса Христа і всієї вибраної

“Церкви, яка є Його Тілом” — не більше, і не менше. “Блаженний і святий, хто має частку в Першому Воскресінні. Над ними Друга Смерть не матиме влади”, але вони будуть “царями і священиками Богові” і “на землі царюватимуть” — клас Месіанського Царства. Ті, хто матиме участь у цьому Першому Воскресінні, зазнають миттєвої “переміни” з людської природи до божественної — найвищої духовної природи (не людської, не з плоті і крові, бо “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть”).* Їхнє випробування і вдосконалення серця відбуваються заздалегідь, і лише “переможці” отримують це благословення. Деякі характеристики їхньої переміни апостол називає переміною від немочі до сили, від неслави до слави, від тління до нетління, від звичайного [людського] тіла до духовного.

Час на це найкраще, головне воскресіння відводиться скрізь у Святому Письмі на кінець Євангельського Віку, коли буде доповнена вся Євангельська Церква. Це включає живих членів, чия “переміна” на духовну природу буде миттєвою, так що мить їхньої смерті як людських істот стане миттю їхньої “переміни” на досконалих духовних істот. Тим часом, Святе Письмо стверджує, що Господні люди, які померли, як і решта людства, справді є мертві як людські істоти і нічого не знають. Та оскільки Бог передбачив їхнє воскресіння і оскільки вони були повідомлені про нього та надіялися на нього, то про них говориться як про тих, що просто заснули — спочивають від своєї праці й чекають на “вінок праведності, якого мені того дня дасть Господь, Суддя праведний, і не тільки мені”, — говорить апостол.

І про світ людей (хоча вони ще не знають Господа) також сказано як про “послух в Ісусі” (Хом.). Оскільки увесь світ був під осудом смерті через Адама (до того ж без знання чи порушення зі свого боку під час

* Декого спантеличує цей вираз “тіло і кров”. Вони не можуть зрозуміти, що це означає людську природу. Тому ми запрошуємо таких розглянути вживання цієї фрази в інших місцях тими, хто писав Новий Завіт. Зробивши це, вони переконаються, що наше визначення “людська природа” є правильним, біблійним. Подивіться на наступні вживання цього словосполучення: Мт. 16: 17; Ів. 3: 5, 6; 1 Кор. 15: 50.

винесення вироку, бо тоді вони були в стегнах свого батька Адама), то тепер (оскільки Ісус віддав Своє життя на Викуп за всіх, і оскільки вони всі будуть пробуджені від смерті) ті, хто знає про Божественне приготування того пробудження, мають право з вірою говорити образно про цей проміжний час як про сон. Таким чином, апостол заохочує нас вірити у воскресіння та сподіватися його для всіх наших дорогих друзів, які сходять до в'язниці смерті, а не лише для тих, хто був освячений у Христі Ісусі (адже це включало б, як правило, лише незначну частину тих, за ким ми сумували б). Він каже: “Не хочу ж я, браття, щоб не відали ви про покійних [усіх наших сплячих друзів], щоб ви не сумували, як інші, що надії не мають. Коли бо ми віруємо, що Ісус був помер [як Викуп за всіх] і воскрес [щоб бути Господом і Життєдавцем для всіх], так і [треба вірити, що так само] покійних через Ісуса [всіх, кого Він купує Своєю дорогоцінною кров'ю] приведе Бог із Ним [із в'язниці смерті]”.

ЗАГАЛЬНЕ ВОСКРЕСІННЯ БУДЕ ПІДНЯТТЯМ ЧЕРЕЗ СУД

Як Перше Воскресіння є воскресінням блаженних і святих, освячених у Христі Ісусі (Його Тіла), так загальне воскресіння, яке є для світу, назване “воскресінням суду”, хоча у загальноживаному [англійському — ред.] перекладі воно неправильно перекладене як “воскресіння осудження”. Хоча Бог усе приготував для того, щоб надати світові людства повне воскресіння, або реституцію, назад до всього, даного на початку Адамові і втраченого через його непослух, щоб повернути це дорогоцінною кров'ю нашого Спасителя, однак це воскресіння називається “воскресінням суду”, бо до цього благословення додаються певні умови, від яких воно залежить, а саме: умови Нової Угоди.

Бог пропонує дар вічного життя через Христа винятково тим, хто щиро цього бажає і кому до душі принципи праведності, які завжди повинні бути Законом Божественного Уряду. Отже, коли світ буде пробуджений від сну смерті, це не означатиме воскресіння, а набагато менше. Адже воскресіння у його повному, абсолютному, біблійному значенні означає повне підняття

(з гріха та смерті) до досконалості існування, досконалості життя.

Першою діяльністю Христа і Церкви у світі (для тих, хто зійшов у смерть, у в'язницю) стане їхнє пробудження до фізичних умов, подібних до тих, в яких вони померли. Тоді навколишні умови суспільства будуть значно кращі. Знання займе місце незнання, а царювання праведності й закон любові на той час витіснять панування гріха за законом самолюбства. Сатана буде зв'язаний, щоб більше не зводити народи протягом тисячі років. За сприятливих умов того Посередницького Царства від усього людства вимагатиметься поступ у пізнанні Господа та в приведенні власних сердець [R4794] і життя до згоди з Його законом любові. Коли хтось не докладатиме тоді зусиль у правильному напрямку, той буде відрізаний від життя (у Другій Смерті) після сторічного випробування (Іс. 65: 20), хоча тоді він, за змінених умов, буде справедливо вважатися лише юнаком.

Хоча суд буде проти того, хто не робитиме поступу, позбавляючи його подальшої можливості, той самий суд того самого Судді сприятиме усім, хто буде прагнути праведності й робити поступ у відповідності до законів Царства. Так що з року в рік вони ставатимуть розумово, фізично та морально міцнішими, поступово наближаючись до повного, абсолютного критерію людської досконалості, до образу й подоби Творця, які на початку були представлені в батькові Адамі. Тому у випадку світу воскресіння буде справою поступовою. Його першим кроком буде пробудження від сну несвідомості та неіснування. Його наступні кроки робитимуться згідно з критеріями суду, коли поведінка тих, хто буде на випробуванні, буде або схвалена, або несхвалена, завершуючись або вироком на Другу Смерть як непоправних і недостойних Божого дару, вічного життя, або їхньою досконалістю і остаточним рішенням, що вони достойні володіти й насолоджуватися великим благом Вічного Життя за благословенних умов, які тоді (згідно з обітницею) пануватимуть. Тоді вже не буде зітхання, смерті, плачу, бо вже не

буде гріха і жодних покарань за гріх, тому що все попереднє проміне (Об. 21: 4).

ПРО СТАН МЕРТВИХ ГОВОРІТЬСЯ ЯК ПРО СОН

Стан усіх померлих (до початку праці воскресіння) — це стан повної несвідомості: “Бо немає в шеолі, куди ти йдеш, ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрості”. “Чи сини його славні, того він не знає, чи в прикрому стані, того він не відає”. Про кожного з патріархів минулого написано: “І спочив він з батьками своїми”, “він спочив”. І в Новому Завіті ми маємо подібний запис: “Він [Степан] спочив”. Ось що говорить Апостол Павло про тих, хто бачив Господа після Його воскресіння: “А потім з’явився нараз більше, як п’ятистам браттям, що більшість із них живе й досі, а дехто й спочили”. Ще він говорить про тих, які “в Христі упокоїлись”, роблячи тут різницю між Церквою, яка перебуває в Христі* як члени Його Тіла, та усім світом людей, які “поснули в Ісусі” (Екл. 9: 10; Йов. 14: 21; 1 Цар. 2: 10; 11: 43; Дії 7: 60; 1 Кор. 15: 6, 18; 1 Сол. 4: 14, Хом.).

*Христос — це титул нашого Господа як Нового Створіння та Його чину, а от Ісус — це ім’я для Відкупителя, через жертву Якого в усіх людей з’являється можливість розділити воскресіння мертвих.

Апостол показує, що такий стан сну матиме місце (навіть по відношенню до Церкви) до часу другого приходу Христа, запевняючи нас, що живі члени Церкви під час Другого Приходу Господа не будуть благословенні раніше від тих, хто заснув, а навпаки: живі “не попередять [стримають] покійних”, бо мертві в Христі встануть першими, а тоді ми, що живемо й зостались, будемо благословенні і врешті-решт зазнаємо своєї “переміни”.

“СІЄШ НЕ ТІЛО МАЙБУТНЄ”

Мить пробудження здаватиметься для тих, хто прокинеться, наступною миттю після їхньої смерті, “бо немає в шеолі, куди ти йдеш, ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрості”. Тіла, в яких світ буде пробуджений, будуть практично такими ж, як і ті, що померли, хоча не з тих самих атомів матерії, бо в руках нашого

Творця один атом порошу так само підходить, як інший у цій великій праці. Тому апостол каже: “Сієш не тіло майбутнє”. Тіла світу (такими, як вони будуть після пробудження) будуть справді новими тілами в тому сенсі, що вони будуть з інших атомів матерії, але це будуть старі тіла в тому сенсі, що вони будуть копіями тих тіл, які померли і вернулись до порошу. Ми не дивуємося, що світський розум, який не знає Бога і не знає Його сили, опирається думці про воскресіння. Це буде найдивовижніша праця, набагато прекрасніша за перше створення людини. І для світу людства, і для небесних ангелів це буде найвеличнішою демонстрацією (зі всіх можливих) Божественної Всемогутності.

Той, Хто на початку сформував людину за Своїм образом, має силу не тільки знову сформувати її із земного порошу і знову запалити іскру життя, але, перевищуючи це, виявити і Свою всемогутність, і Свою Безмежну мудрість у поверненні кожній істоті такого мозку, який вона має сьогодні, записавши в ньому події та обставини, що відбуваються в теперішньому житті (так само, як восковий циліндр фонографа несе в собі записані слова промовця, які можна відтворити в інший час та в іншому місці). Ніхто, крім Неосяжної Істоти, не міг би претендувати на таку силу відтворити ті самі думки мільярдів людей. Той, про Кого сказано, що Він знає, скільки волосся на нашій голові, і що жоден горобець не може впасти на землю без Його відома, — тільки Він міг зробити таку велику і чудову річ. І лише навчившись довіряти Йому через об’явлення Його Слова, ми здатні мати віру в таке величезне чудо, яке Він обіцяв здійснити.

До того ж не треба сподіватися, що світ людства буде пробуджений одночасно. Радше, перша діяльність Месіанського Царства почнеться з тих, хто не пішов до могили, але все ще-таки перебуває в смерті в тому сенсі, що не є живим в абсолютній, повній мірі свободи від влади смерті. Коли праця реституції до певної міри просунеться з ними, ми можемо сподіватися, що хтось із тих, хто раніше заснув смертю, буде пробуджений і розділить благословення того славного Дня. А далі встануть

інші, потім ще інші, поки врешті-решт не справдиться те, що в той День, День Христа, “всі, хто в гробах, почують голос Сина Людського” і послухаються наказу: “Вийди!” Вони дізнаються про доброту, любов та милосердя Бога, а якщо захочуть, то остаточно будуть приведені до повної досконалості людської природи. Земля, тим часом, буде пристосована й приготована як Божий Рай для Його відновленої людської родини.

Тим часом, усі “покликані” у теперішньому Віці заохочуються до старань “чинити міцним своє покликання та вибрання” до місця в класі Царства, до зміни природи (від людської до божественної), щоб мати право (згідно з Божественним устроєм) розділити “перше воскресіння” — головне воскресіння, воскресіння до досконалості Божественної природи з її славою, честю та безсмертям.

R4791 (1911 p.)

В ОТОЧЕННІ НЕБЕСНОГО ВОЇНСТВА

2 ЦАРІВ 6: 8–23

“Своїм ангелам Він накаже про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах твоїх”
(Псалом 91: 11).

Після того як Сирія оголосила війну Ізраїлю, загарбники прагнули вдертися в розташування війська Ізраїлю на гірському перевалі, але Бог через пророка Єлисея перестеріг ізраїльтян. Коли це сталося кілька разів, сирійський цар дійшов висновку, що серед його радників є зрадники, але йому відповіли: Ні! Це пророк Єлисей, напевно, попереджає царя Ізраїлю про все, що ви плануєте таємно.

Дізнавшись, що пророк живе в Дотані, недалеко від сирійських границь, цар послав загін воїнів, щоб схопити його. Вони прийшли вночі. Слуга Єлисея, вставши вранці, побачив, що маленьке місто оточене. Він з переляком побіг до свого пана, але той незворушно відповів: — Не бійся; бо тих, хто з нами, більше, ніж тих, хто з ними. Ці слова здалися слугі дивними, поки пророк не помолився за нього. Тоді йому розплющилися очі і він побачив видіння — ангелів, колісничі та коні, які мали вигляд вогню.

Урок для нас полягає в тому, що ким би не були Божі слуги і де б вони не були, їх, мов могутнє військо, оточує Божественна сила. Сучасні винаходи та відкриття щораз більше відкривають нам таємниці природи і натякають на ще інші таємниці. Той, хто чув про бездротовий телеграф, рентгенівське проміння, радіо тощо, здатний повірити, що Всемогутній Бог може мати тисячі знарядь і могутніх чинників, невидимих

для людей, якими може виконувати все за радою Своєї волі.

“АНГОЛ ГОСПОДНІЙ ТАБОРОМ СТАЄ КРУГОМ ТИХ, ХТО БОЇТЬСЯ ЙОГО, І ВИЗВОЛЮЄ ЇХ”

Ангели — істоти за рангом трохи вищі за людину, істоти з духовними тілами замість плотських тіл. “Ти його [людину] вчинив мало меншим від ангелів”. Святе Письмо говорить, що ангели послані прислужувати, служити всім спадкоємцям спасіння. Вони таборують довкола Божих слуг у тому сенсі, що Божественне знаряддя та сила є скрізь, готові в будь-яку мить бути вжитими настільки, наскільки потрібно для здійснення Божої волі. Той самий Бог, Який хотів, щоб Ілля утік перед Єзавелею, зробив так, щоб Єлисей був особливо захищений. Але ми повинні пам’ятати, що лише ті, які знаходяться в стосунках угоди з Богом, перебувають під цим особливим піклуванням і захистом.

Ми також повинні пам’ятати, що є впалі ангели, звані “злими духами”, і що вони є напоготові, щоб захопити в пастку і заманити в тенета людство через духовних медіумів і тих, хто повідомляє стукотом та голосом, через ясновидців і планшетки для сеансів тощо. Божий народ попереджений про них і повинен, у свою чергу, попередити світ про велику небезпеку від будь-якого спілкування з цими впалими ангелами, які видають себе за наших мертвих друзів.

Злі духи вводять багатьох в оману. Вони запровадили різні фальшиві доктрини і постійно намагаються захопити людську волю і, якщо це можливо, отримати контроль над нею через одержимість. Допитливість — одна з головних приманок гачка спіритизму.

Спиритисти, у тому числі медіуми, потрапили в оману. Вони думають, що спілкуються з мертвими. Вони справді визнають, що існують “злі духи”, “духи неправди”, як сказано в Біблії, проте вони не визнають, що всі вони злі. Справа в тому, що вони лише частково усвідомили глибину сили і обману сатани в цьому напрямку. Біблія показує, що незабаром, наприкінці цього Віку, настане великий час утиску, який значною мірою принесуть ці злі духи. Обов’язок тих, хто знає, попередити тих, хто не розуміє ситуації.

ВІД ДОТАНА ДО САМАРІЇ

Коли сирійський військовий відділ наблизився до Дотана, Єлисей зі своїм слугою вийшов їм назустріч, молячись, щоб Бог осліпив їх. Вони були засліплені не буквально, а немовби були загіпнотизовані. Безсумнівно, існує гіпнотична сила, та оскільки вона протистоїть волі інших, ніхто з Божого народу не повинен мати з нею нічого спільного, хіба що, як у випадку з Єлисеєм, він має особливе доручення від Бога. Єлисей зустрів передовий загін і сказав, що він знає чоловіка, якого вони шукають, і приведе їх до нього в інше місто, якщо вони підуть за ним. Він вів їх кілька миль, аж запровадив прямо до столичного міста Самарії. Коли вони знайшлися в оточенні озброєних ізраїльтян на чолі з царем, Єлисей помолився ще раз, і гіпнотичний [R4770] вплив зник. Тоді вони побачили, що потрапили в полон і що пророк обманув їх. За радою Єлисея цар влаштував для них бенкет і відправив назад у Сирію. Через таке поводження з ними щонайменше якийсь час не було вторгнень у Палестину з боку Сирії.

Цар запропонував вбити царя Сирії. Та пророк сказав у відповідь: “Якби ти захопив їх на війні, ризикуючи своїм життям, ти б не вбив їх. Тепер, побачивши, що Боже провидіння привело їх туди, де вони є, прийми їх як своїх гостей і поведься з ними доброзичливо”. Скільки ворогів можна було би здобути на свій бік лагідним поводженням, і

скільки охопила би злоба навіть від так званого справедливого поводження! Зрештою, любов — велика завойовницька сила у світі, найбільша річ у світі. “О любов велична Божа” — яка зобов’язує, тобто притягує нас до Бога.

ДОСІ МАЛО ХТО ДІЗНАВСЯ ПРО БОЖУ ЛЮБОВ

Тільки Божий посвячений народ поки що дізнався про Його любов, хоча й недосконало. Тактикою сатани та його війська демонів протягом століть було засліпити весь світ і, наскільки це можливо, народ Бога щодо Його справжнього характеру. Через хибні тлумачення Святого Письма, вставки в його текст та неправильні переклади вони небувалою мірою зуміли представити світло у вигляді темряви і темряву у вигляді світла. Це показано у віровченнях усіх конфесій — деяких у більшій мірі, деяких — у меншій.

Століття чи навіть більше тому, коли у ці віровчення вірили більше, ніж сьогодні, наслідки цього були жахливо деморалізуючими. Добрі чоловіки та жінки, керуючись обманом цих віровчень, катували одне одного (часто до смерті), вставляючи пальці в лещата, піднімаючи на дибу, випалюючи розпеченим залізом, спалюючи на вогнищі тощо. Серця їх, мабуть, були не набагато гіршими, як наші, але їхні голови потрапили в оману. З повною вірою у вчення про вічні муки і т. п. вони прагнули копіювати це неправильне уявлення про Божественний характер і поведінку.

Намагаймося щораз більше бачити, розуміти і цінувати Божу любов, яка перевершує всяке розуміння. Давайте щораз більше цінувати довжину, широту, висоту і глибину цієї любові Бога. Давайте здобувати правильний погляд на Божественне Слово. Намагаймося отримати доступ до найдавніших рукописів. Використовуймо найкращі переклади, щоб ми не були зведені, і з розумінням оцінюймо любов Бога у повній відповідності з Його Справедливістю, Мудрістю та Силою. Зараз усі вони діють разом для благословення святих небесним спасінням, а згодом благословитимуть весь світ людства через це Насіння Авраама (Гал. 3: 29).

ОДНІЄЇ ЖЕРТВИ ДОСТАТНЬО

“Що потреби не має щодня, як ті первосвященики, перше приносить жертви за власні гріхи, а потому за людські гріхи, бо Він це раз назавжди вчинив, принісши Самого Себе” (Євреїв 7: 27).

Запитують, чи можна Церкву якимось чином пов’язувати зі складанням цієї жертви?

Щоб зрозуміти думку апостола, ми змушені дотримуватися одного з двох поглядів: або ж Первосвященик у цьому випадку означав нашого Господа Ісуса самого, відмінного і відокремленого від Свого Тіла, або ж наш Господь Ісус не згаданий тут як сам, відокремлений від Свого Тіла, відособлений.

В іншому місці апостол говорить нам, що Бог передбачив Церкву; тому Божественний План передбачав Церкву, вибрану з-посеред грішників, так само як Ісус був призначений бути Головою: “Бо в Ньому [Христі] Він [Отець] нас вибрав перед заснуванням світу, щоб ми були святі й бездоганні перед Ним у любові. Він призначив нас наперед для Себе на те, щоб ми стали Його синами через Ісуса Христа” (Еф. 1: 4, 5, Хом.). Отже, дотримуватися будь-якого іншого погляду означало би бути сліпим до Святого Письма. З цієї причини ми вважаємо, що у тексті, який ми обговорюємо, Павло мав на увазі Первосвященика в цілому — Голову та Тіло.

Хоча ця риса Плану була виявлена не раніше, ніж у кінці Євангельського віку, все ж ми

бачимо, що апостол говорив про зміну епохи, що все, що стосується Намету та “Святого Святих”, проминуло, щоб поступитися місцем “кращим жертвам” Євангельського віку — що всі ці речі настають замість тих. Власне, про це розмірковує апостол. Отже, коли він говорить про Первосвященика, кажучи: “Він це раз назавжди вчинив”, він має на увазі одну жертву з двох частин. Він не збирався казати, що Священик приніс лише одну жертву з однієї частини, але що Священик приніс спочатку жертву позаобразного бичка, а потім жертву позаобразного козла.

В образі це робили рік за роком; але в позаобразі, який повинен бути більшим за образ і який дійсно повинен забрати гріх, “Він це раз назавжди вчинив”. Замість того, щоб робити це рік за роком, як було представлено в образних жертвах Дня примирення, Великий Первосвященик спочатку приніс жертву позаобразного бичка за тих, хто прийнятий за членів Його Тіла, а згодом — жертву позаобразного козла за весь світ людства.

Ми також бачимо, що ця друга частина ще не виконалася; коли вона буде закінчена, прийде давно обіцяна слава — “Страждання [Христа] та слава, що прийде по них” (1 Петр. 1: 11). Знову ж таки, “страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з’явитися в нас” (Рим. 8: 18).

R4780 (1911 p.)

СІТКА — ПАСТКА — КАМІНЬ СПОТИКАННЯ

“А Давид каже: Нехай станеться стіл їхній за сітку й за пастку, і за камінь спотикання, та їм на заплату; нехай потемніють їхні очі, щоб не бачили” (Римлян 11: 9, 10 — Diaglott).

Свого часу ці слова здавались несумісними ні зі справедливістю, ні з любов’ю. У світлі припущення, що бідні засліплені юдеї спіткнулися у вічні муки, Божа поведінка здавалася незрозумілою, незважаючи на те, що через апостола Він обіцяв (вірші 25, 26), що поколіннями пізніше сліпота буде

відвернута — після того, як повнота вибраної Церкви, поган, буде приведена до Божественної милості.

Ми розуміли, що відновлення пра-пра-праправнуків людини ніколи не компенсує її власної втрати, якщо вона пішла у вічне нещастя. І навіть навченим у пресвітеріанських поглядах здавалося жахливим читати спокійне, холодне твердження: “Що ж? Чого Ізраїль шукає, того не одержав, та одержали вибрані, а ОСТАННІ ЗАТВЕРДІЛИ” — “СПІТКНУЛИСЯ”, “ПОТРАПИЛИ В СІТКУ”, “В ПАСТКУ”.

ЗНАННЯ ПРО БОЖЕСТВЕННИЙ ПЛАН ДАЄ НАМ МОЖЛИВІСТЬ ПРАВИЛЬНО РОЗУМІТИ ПИСАННЯ

Але, дяка Богові, наша власна сліпота була усунута, і початок Тисячолітнього світанку, відкриваючи Божественний План, виправив наше розуміння, дав нам змогу правильно розрізняти й застосовувати Святе Письмо і навів чудовий лад серед нашого замішання. Ми зрозуміли, що пекло, до якого пішов Ізраїль, це могила — гадес; що в цьому пеклі (євр. шеол; гр. гадес — Єз. 37: 12; Пс. 6: 5) немає свідомості; що засліплений Ізраїль, який спіткнувся, ще досі є там, і що не тільки з їхніх онуків через століття буде знята сліпота і будуть прощені гріхи, але всі вони особисто будуть втішатися цими милостями.

Їх усіх об'єднувало невір'я, сліпота та спотикання, щоби Бог міг помилувати усіх і зцілити кожного з них від тієї сліпоти, привести кожного з них до того повного, чіткого знання, яке не залишить людині виправдань та зробить її повністю відповідальною за свій вибір: або життя через послух Христові, або “друга смерть” через непослух (дивіться вірші 27-32; Ів. 5: 28; Єз. 37: 12, 13; Ів. 1: 9).

Ми отримали велике полегшення, коли так ясно це зрозуміли, але наше серце далі благало Бога про пояснення і справедливу причину засліплення, спотикання та потрапляння в пастку всіх, крім кількох вибраних з того народу, якому в цілому Він дав багато милостивих обітниць і для якого вже зробив так багато за вісімнадцять століть, — з народу, який єдиний зі всіх народів на землі визнавав Його своїм Правителем і був зв'язаний угодою із Ним та Його Законом.

ОБІТНИЦІ ІЗРАЇЛЮ ЗЕМНІ, А НЕ НЕБЕСНІ

Ось відповідь Божого Слова: хоча Він покликав Ізраїль своїми обітницями до великої та благородної ролі в Його Плані Спасіння, Він не покликав їх на місце головної милості та честі. Його обітници для них були земними, а не небесними. І хоча всі сини Якова були покликані, тобто запрошені, це був умовний поклик, якому цей народ в цілому ніколи не відповідав. Лише

одиноці взагалі дотримувалися Його Законів (або вважалися такими, що дотримувались їх з належним наміром), а тому весь час було так, що деякі діти Якова, називаючись Божими дітьми, насправді за свого батька мали диявола (Ів. 8: 44), бо не всі ті ізраїльтяни, хто від Ізраїлю (Рим. 9: 6).

Коли настав відповідний у Бога час, щоб велике Примирення за гріх було здійснене жертвою нашого Відкупителя (Євр. 7: 27), це також був відповідний час для початку вибору Його духовного Ізраїлю, якому Він дарує небесні обітници і для якого зберіг найвище місце у Своєму великому Плані — поруч зі Собою.

ЗЕМНИЙ ІЗРАЇЛЬ ВІДСТОРОНЕНИЙ ДО ЧАСУ ДОВЕРШЕННЯ ДУХОВНОГО ІЗРАЇЛЮ

Христос Сам став Головою та Провідником цього духовного, небесного Ізраїлю, образом, або тінню, якого так довго був тілесний Ізраїль із його дорогоцінними, але земними обітницями. Як тільки завершилася Христова жертва, прийшов час на початок праці вибору духовного Ізраїлю як Його “Нареченої”, “Тіла”, “братів” та “співспадкоємців”.

Бог не мав наміру, щоб два Ізраїлі залишалися пліч-о-пліч, тому, як тільки почалося духовне, земне було відсторонене (не відсторонене навіки, а лише доти, доки не буде вибраний духовний Ізраїль). Та хоча тілесний Дім Ізраїлю був відсторонений за часу розп'яття Христа (Мт. 23: 38), все ж перша можливість для членства в духовному Ізраїлі була дана цьому народові.

Не дивно, що лише жменька, “останок”, тілесного Ізраїлю змогла витримати випробування віри та жертви, які вимагалися від духовних ізраїльтян. “Лицеміри”, яким було сказано: “Ваш батько диявол”, — безумовно, не були в такому стані, щоб Правда та її дух привабили їх до спільності в новому духовному Ізраїлі. І не думаємо, що навіть серед тих, які були справді ізраїльтянами, які довіряли Божим обітницям, було багато осіб без підступу, з чистим серцем і просто готових до віри та послуху за умов поклику Євангельського Віку. Отже, згідно з Божественним розпорядженням, проповідь Євангелія Христа зібрала у Євангельську Церкву,

так би мовити, вершки цього народу, — “а останні затверділи”, і Бог погодився на їхнє засліплення.

ВЕЛИКА БЕЗОДНЯ МІЖ ЗЕМНИМ І НЕБЕСНИМ ІЗРАЇЛЕМ БУДЕ ЗНИЩЕНА

Бог дозволив, щоб через їхнє упередження утворилася “велика безодня” між ними та духовним Ізраїлем. Він зробив їх видовищем для світу. І хоча відкинуті від Його ласки на деякий час, вони повинні, як мертвий народ, бути свідками Його Слова по всьому світу. У кінцевому ж результаті, коли Він вибере, відполірує і прославить Свій духовний Ізраїль, Він зруйнує “велику безодню”, відверне їхню сліпоту як народу і прийме назад до милості всіх із них, хто тоді прийде. Він виявить милосердя до них через прославлений духовний Ізраїль (вірші 31, 32).

“О, глибино багатства, премудрості, розуму Божого!” Яким велично впорядкованим, розсудливим [R4782] і справедливим є Боже-ственний План Віків! (Рим. 11: 33).

ЯК ЇХНІЙ СТІЛ СТАВ СІТКОЮ, ПАСТКОЮ І ПРИЧИНОЮ СПОТИКАННЯ?

Але зараз ще один момент заслуговує на розгляд: яким чином їхній стіл був їхньою сіткою, пасткою та причиною спотикання?

Їхній “стіл” означає їхню їжу, а стіл, або їжа, поставлена перед тілесним Ізраїлем (Божими тілесними дітьми) складалася з особливих Божих милостей і обітниць для них як Його Вибраного Народу (Мт. 15: 26, 27). З такого погляду, саме Божа доброта і ласка до них стала їм спотиканням та пасткою і зробила упередженими їх непосвячені серця. Вони зловживали Божою ласкою. Вони говорили собі: “Маємо батька Авраама” (Мт. 3: 9). Вони дійшли висновку, що Бог повинен виконати Свої обітници, дані Аврааму, а вони самі, будучи його дітьми, рано чи пізно повинні бути Царством, щоб благословляти світ. Вони покладалися на себе і нехтували іншими. Вони стали зарозумілими, гордовитими і самовпевненими, а тому менше покірними духом, а Господь шукав саме таких для Свого духовного Ізраїлю.

ЧЕРЕЗ ГОРДІСТЬ НЕ БУЛИ ЗАУВАЖЕНІ ПЕВНІ ВІРШІ ПИСАННЯ, ЯКІ ПРОВІЩАЛИ ПРО “СТРАЖДАННЯ ХРИСТА”

Їхня гордість змусила їх дивитись лише на обітници про славу, честь і владу, пов’язані з вивищенням Ізраїлю, і проігнорувати уривки, які говорять про те, що Месія мусить спочатку бути відкинутий і “як вівця на заріз ведений”, що Він має “на смерть віддати душу Свою”, вдарений за наші гріхи, а “кара на Ньому за наш мир”.

З тієї ж причини вони не зауважили висловлювань Божих пророків про те, що вони спочатку мають бути розпорошені серед усіх народів, де Бог не виявлятиме їм жодної ласки, а їхнє пізніше благословення буде пов’язане з їхнім зібранням зі всіх народів (Єр. 16: 13-17; 5 М. 4: 26-28; 28: 36, 37, 63-65); що тоді, коли Господь визволить їх, “вони будуть дивитись на Того, Кого прокололи, і будуть за Ним голосити, як голоситься за одним” (Зах. 12: 10).

Таким чином їхній “стіл” став для них “пасткою”, яка досі міцно їх тримає, — їхня гордість серця, побудована на цих обітницях, досі засліплює їх. Але ми повинні звернути пильну увагу на те, що їхнє спотикання сталося не через якусь несправедливість до них з боку Бога. Ні, адже “досконала дорога Його”. “Усяке добре давання та дар досконалий походить згори від Отця”. “Бо не є Бог Богом безладу”, і Він “учора, і сьогодні, і навіки Той Самий”. “Стіл”, про який Він подбав, був добрим. Вся складність полягала в тому, що посвячення Ізраїлю було неповним, тому більшість із них не належали до того класу, який (відповідно до Господнього наміру) мав знати Правду перед Месіанським Віком, коли всі прозріють і всі отримують точне знання Правди.

ЦЕ БУЛО НАПИСАНО ОСОБЛИВО НАМ НА НАУКУ

Тепер ми підійшли до найважливішої особливості цієї теми. Це було написано на науку нам, за чийого часу “кінці віків прийшли” (1 Кор. 10: 11, Турк.). Як тілесний Ізраїль був тінню, або образом, духовного Ізраїлю, так

спотикання, потрапляння в сітку й пастку в Живі і їхнього Віку представляло подібне відсівання тепер усіх, крім вірного “останку”.

Зараз, як і тоді, багато хто в номінальному духовному Ізраїлі не є ізраїльтянами, а є “лицемірами”, а їхнім батьком є диявол. Зараз, як і тоді, із тих, хто насправді з Ізраїлю і перед ким “стіл” Божих благ накритий із турботою Провидіння (“цінні та великі обітниці”), не всі перетравлюють і засвоюють Божі обітниці для будування характеру, приємного Богові й придатного для Царства. Навіть годуючись за Його “столом”, вони отримують Божу ласку надаремно. Для них, як і для їх прототипів, “стіл” Правди, яким вони втішаються, обов’язково стане сіткою, пасткою, каменем спотикання. І саме заради таких ми зараз пишемо, щоб застерегти їх щодо того, як вони вживають “їжу”, так щедро даровану нам зараз (Лк. 12: 37).

Взагалі до цього “столу” запрошуються тільки ті, хто відчуває хоч трохи голоду та спраги до праведності [Правди]. Це стіл дітей, а ті, які не є правдивими дітьми Бога, можуть збирати і їсти лише крихти, які падають з нього.

НІХТО, КРІМ СВЯЩЕНИКІВ, НЕ МАВ ПРАВА ЇСТИ ХЛІБ ПОКАЗНИЙ

Це стіл посвячених віруючих, за яким інші “годуватися права не мають” (Євр. 13: 10). Істинно посвячені є позаобразним, Царським священством, чий “стіл” був представлений у Скинії та в Храмі столом укладання хлібів, з якого ніхто, крім священників, не мав права їсти. Отже, якщо ви “спробували, що добрий Господь”; якщо ви “скуштували доброго Божого Слова”; якщо ви маєте “поживу [їжу] на їдження, якої не знає” світ; якщо ви скуштували “теперішню правду” — “своєчасну поживу”, то це означає, що або ви один із посвячених, один із Царських Священників, або ж ви маєте спільність із ними і отримуєте крихти з їхнього “столу”.

Вся Правда, і особливо “теперішня правда”, дається з певною метою. Цією метою є освячення, відокремлення для Бога та Його святої служби. Крихти Правди мають пробудити бажання і привести до кроку посвячення, тобто освячення. Повний стіл благ призначений для тих, хто зробив крок повного посвячення

себе, своєї волі і всього для Господа. Щедрий запас надзвичайно великих і цінних обітниць (дарований їм тоді) призначений для того, щоб зміцнювати їх і давати можливість повноцінно здійснювати, крок за кроком, вчинене ними повне посвячення, до самої смерті.

Метою нашого посвячення та подальшого виховання під керівництвом та силою Правди є формування характеру, “вдосконалюючи святість у страхові Божому”. Апостол чітко показує мету наших дорогоцінних обітниць, нашого духовного харчу, кажучи: “Отож, улюблені, маючи таку обітницю, очистимося від усякої нечистоти плоті та духу, вдосконалюючи святість у страхові Божому” (2 Кор. 7: 1 — Diaglott). Він запевняє нас, що знання можуть бути отримані і використані з іншою метою і призвести до поганого, а не доброго наслідку, надимаючи або роблячи гордим і свавільним.

ЯКИЙ ВПЛИВ МАЄ ПРАВДА НА НАШІ СЕРЦЯ?

Кожному з нас варто поставити собі запитання: Чи ж я не отримав значного знання Правди про Божий Характер і План? А може воно мало поганий вплив, надимаючи мене і вселяючи відчуття, що я є хтось? Може воно викликало почуття самозадоволення, яке ігнорує мої слабкості та недоліки, а покладається лише на Боже милосердя, прагнучи надмірно підкреслити це милосердя та ігнорувати біблійні тексти, які чітко показують, що “щоденно на злого Бог гнівається” і що “гнів Божий відкривається на всяку неправедність”, бо “усяка неправда — то гріх”; що кожен, “хто чинить гріх [навмисно], той [є дитиною] від диявола”, і що Бог “всіх [свідомих і навмисних] лиходіїв винищує” (Гиж.)? А може воно зробило мене більш покірним і залежним від Дарувальника всього доброго? Може воно, власне, дало мені відчуті Божественне схвалення, відпочинок та безпеку тільки під заслугою дорогоцінної крові, коли я докладаю всіх зусиль для праведності, благочестя, чистоти та Правди?

Те, що згадується останнім, — це єдине законне і правильне вживання Правди. Якщо вірний погляд на Божий характер (який видно в Його Плані та великих і дорогоцінних обітницях,

даних переможцям), досягаючи наших вух та наших сердець, не може пробудити там у відповідь захоплення тим, що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте і що тільки любе, а також бажання все більше перемінюватися на Божу подобу, відповідно очищатись від усякої нечистоти плоті та духа і все більше вдосконалюватися у святості, — якщо не таким є вплив Правди на нашу плоть і наш дух (розум, схильність), тоді ми отримуємо Божу ласку НАДАРЕМНО, бо вона не дана з іншою метою. І якщо ми отримуємо Божу ласку і Правду надаремно, то можемо бути певні, що не мине багато часу, як вона вислизне від нас, а на її місце прийде помилкове розуміння.

Тож візьмімо до уваги ілюстрацію, подану нам у Божому образному народі, щоб наш стіл, який так щедро даний і накритий Самим Господом, не став для нас сіткою, пасткою та каменем спотикання в сліпоту — у “зовнішню темряву” світу, з причини неспроможності правильно використовувати його благословення, вже отримані нами.

“Отже, біймося, коли застається обітниця входу до Його відпочинку [через повне посвячення і вдосконалення святості [R4783] в наших серцях і поведінці, розвиваючи так наш характер і змінюючись від слави до слави на подобу Божого дорого Сина], щоб не виявилось, що хтось із нас опізнився” (Євр. 4: 1).

R4781 (1911 p.)

ФІГОВЕ ДЕРЕВО, ЯКЕ ЗАСОХЛО

“І, згадавши Петро, говорить Йому: Учителю, глянь фігове дерево, що прокляв Ти, усохло!”
(Марка 11: 21).

На нашу думку, цей конкретний випадок зі земного служіння нашого Господа може бути дуже значущим. Ми бачимо, що майже всі Його вчинки були добрими не тільки на той час, але, так би мовити, були ілюстраціями ще більших речей опісля. Виганяючи злих духів і т. п., Він показував славу Свого майбутнього Царства. Коли його Царство прийде, всі хворі зціляться, усім сліпим розплющатся очі, усі кульгаві будуть ходити; відбудеться буквально зцілення та благословення світу. Усі злі духи будуть вигнані.

Господь не намагався зціляти всіх хворих, яких бачив на землі. Пригадуємо випадок, як один чоловік, який слабував, лежав на ганку біля купальні Віфесда. Ісус підійшов до цього чоловіка і сказав: “Хочеш бути здоровим?” Той відказав: “Я не маю людини, щоб вона, як порушено воду, до купальні всадила мене. А коли я приходжу, то передо мною вже інший улазить”. Тоді Ісус просто сказав йому: “Уставай, візьми ложе своє”. Він нічого не сказав іншим. Він не збирався зціляти всіх хворих. Він просто демонстрував Свою могутню силу, яка набуде великого розмаху, коли славне Царство буде встановлене.

Тому ми думаємо, що маємо правильний погляд на справи, коли робимо припущення, що навіть малі речі й кожний малий вчинок Господа Ісуса були, певною мірою, пророчими, важливими в стосунку до великих речей, які мали настати. Візьмемо, для прикладу, подію, коли Він сів у човен вночі. Була велика буря; та як тільки Ісус сів у човен, вони пристали до берега, куди пливли.

У нашому випадку читаємо, що Ісус прийшов туди, де було фігове дерево, і згадав дещо про збирання фіг. “Не пора бо на фіги була”, — йдеться у нашій загальній версії. Правильніше було би читати, “Не минула пора бо на фіги була”, не закінчилася. Було би дивним, коли б Ісус прийшов раніше, ніж прийшла пора шукати фіги.

Тоді Він прокляв фігове дерево і сказав: “Щоб більше ніхто твого плоду не з’їв аж повіки”. Пізніше святий Петро звернув увагу на той факт, що фігове дерево почало в’янути, на що Ісус сказав: “Майте віру в Бога” (Хом.). У чому річ?

КОЛИ НА ФІГОВОМУ ДЕРЕВІ КИНЕТЬСЯ ЛИСТЯ, ТО ЗНАЙТЕ, ЩО БЛИЗЬКО ВЖЕ ЛІТО

Ми вважаємо, що фігове дерево було образом, ілюстрацією юдейського народу, до якого Ісус

прийшов, коли варто було сподіватися плоду. Але, прийшовши до юдеїв, Він не знайшов, щоб народ приносив плід. Знані особи народу були відкинуті; і лише митники та грішники були готові прийняти Його послання — ті, з ким інші взагалі не рахувалися.

Пам'ятаєте, що народ чекало розчарування. У кінці Свого служіння Ісус, зупинившись на виступі пагорбу, що височів над Єрусалимом, сказав: “Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків та каменуєш посланих до тебе! Скільки раз Я хотів позбирати дітей твоїх, як та квочка збирає під крила курчаток своїх, та ви не захотіли! Ось ваш дім застається порожній для вас!” (Лк. 13: 34, 35). За короткий час Єрусалим почав втрачати свою владу; і юдейський народ повністю втратив свою ідентичність як народ у 70 році — 37 років згодом.

Хоча юдейський народ був, так би мовити, у гадесі, у гробі, але в цьому контексті він згадується саме як народ. Звичайно, вони пішли до гробу як окремі особи, тобто як кожна інша

людина; але як народ вони також пішли до гробу. Однак, згідно з Писанням, буде воскресіння юдейського народу, й ілюстрація цього підняття подана так: “Кості зближались, кістка до кістки своєї” і т. д. (Єз. 37: 7). Ці кістки представляють увесь дім Ізраїлю, про який мовиться: “Загинула наша надія” (в. 11); всі наші прагнення зникли або послули!

Тому Бог говорить їм, що всі надії на Царство цього народу мають ожити. Ісус сказав Своїм учням в одній зі Своїх проповідей: Коли ви бачите, що фігове дерево починає розпускати своє ніжне листя, знайте, що літо вже близько. Ми бачимо, як фігове дерево розпускає своє листя сьогодні (див. Мт. 24: 32; Мр. 13: 28); ми бачимо, як юдеї звертають свій погляд до Єрусалима. Таким чином ми бачимо, що фігове дерево розпускає листя, тобто подає ознаки життя, що дозволяє сподіватися відновлення юдейського народу. Бог каже, що такий юдейський народ знову буде.

R4788 (1911 p.)

ПРАВИЛЬНІ Й НЕПРАВИЛЬНІ ЗАЗДРОЩІ

*“Заздрощі непереможні, немов той шеол,
його жар — жар огню, воно полум'я
Господа” (Пісня над піснями 8: 6).*

Заздрощі до іншого — завжди погана риса. Як зазначається в тексті, вони “непереможні, немов той шеол”, що поглинає все людство; вони безумні та ненаситні. Хтось сказав про них: “Заздрощі — чи хтось це визнає, чи ні — це по суті жага крові, посягання на життя іншого. У будь-яку мить, коли розум слабший, ніж зазвичай, заздрощі готові вбити те, що ненавидять, або те, що люблять”. Вони є побоюванням бути витісненими з почуттів іншого або бути перевершеними конкурентом, коли йдеться про прихильність або популярність в очах інших.

Заздрощі, згадані в нашому тексті, є найлютішим видом жорстокості, вчиненої в ім'я любові або з невдоволення; це один з великих ворогів, з яким стикається кожний християнин, і він тісно пов'язаний з ненавистю, злобою, завидками, колотнечею. То ж його треба

знищити на місці як ворога Бога, людини і кожного доброго принципу. І якщо його присутність осквернила серце хоча б на мить, то слід прикликати для очищення дух святості та любові. Це не тільки жорстоке чудовисько, але його отруйні ікла майже напевно заподіюють біль та неприємності іншим. Розум, який колись отруївся заздрощами, настільки швидко надає власного відтінку та характеру всьому, що знаходиться довкола, що цілковито очиститися від нього вдається з великими труднощами.

“БО Я ГОСПОДЬ, БОГ ТВІЙ, БОГ ЗАЗДРІСНИЙ”

Тим не менше, любов, мудрість, ненависть, заздрощі вважаються невід'ємною частиною Бога і повинні бути також в нас. Ми читаємо: “Бо Я Господь, Бог твій, Бог заздрісний”. Якби людина могла мати ненависть і заздрощі такі самі, як Бог, то це було би добре. Ми, як і Бог, повинні ненавидіти гріх, але не грішника. Божі заздрощі справедливі і обов'язково принесуть грішникові

справедливу кару. Він говорить нам, що коли ми маємо інших богів, ми повинні зважати на Його заздрощі. Але заздрощі недоречні, якщо вони призводять до гіркоти та інших подібних речей, на які податливий та яким поступливий упалий людський розум. Коли Господь називає Себе Богом заздрисним, Він дає нам зрозуміти, що хоче всіх наших почуттів, усієї нашої довіри, усієї нашої щирості. Він хоче, щоб ми були настільки в згоді з Ним, щоб Його воля була найвищою у всіх життєвих справах.

Це не слід вважати егоїзмом з боку Всемогутнього, тому що це, за Його вказівним провидінням, означає для Його створінь найбільше щастя, найбільший успіх у виконанні обов'язків і справ теперішнього життя і найповніше приготування до благословень, які Бог приготував і обіцяв тим, хто Його любить.

“Я ЗА ВАС РЕВНУЮ БОЖИМИ РЕВНОЩАМИ”

Коли святий Павло писав: “Я за вас ревную [заздрю] Божими ревнощами [заздросщами]” (2 Кор. 11: 2), ми не вважаємо, що він керувався злобними заздросщами, але заздри в інтересах коринтян, заздри щодо правильних речей і щодо того, щоб коринтяни були в згоді з ними. Отже, його заздрощі були щирою, палкою турботою та неослабною пильністю, благочестивими заздросщами щодо найкращих інтересів дорогоцінної Господньої Правди. Це,

звичайно, заздрощі, які ми всі повинні відчувати в Церкві. Якщо ми бачимо стан, про який згадує апостол — відхід від простоти і чистоти, яка є в Христі, — ми повинні відчувати, що “це погано”, і робити все, що в наших силах і в нашому розумінні, щоб виправити ці труднощі. Отже, якщо ми бачимо в одному члені Церкви щось, що могло би кинути тінь на Господню Справу, ми повинні вважати за доцільне докласти зусиль, щоб виправити це, щоб не було заповідано шкоди.

Коли ми маємо такі заздрощі в Господній Справі, то це щось зовсім інше, ніж заздрощі у власних інтересах. Мало хто занадто ревнує в Господній Справі; однак було би добре навіть у Його Справі уважно вивчити наші слова, вчинки тощо. І хоча ми повинні бути дуже ревними, дуже заздрисними в Господній Справі, проте ми повинні бути цілком певні, що це не особиста справа; і слід глянути, чи ми не “втручаємося в чужі справи” (Дерк.). Далі, нам також треба подумати, чи буде правильним, щоб старші мали з цим справу, і чи зобов'язані ми чи ні звертатися до старших? Ми всі повинні мати великі заздрощі для Господньої Справи та Господньої праці, але при цьому бути дуже обережними, щоб це не були гіркі заздрощі, про які йдеться у вірші. Іншими словами, ми повинні бути переконані, що це не ревнощі до іншого, а ревнощі для іншого, для його інтересів та найкращого добробуту.

R4789 (1911 p.)

“ПЕРЕД ЗАГИБІЛЛЮ ГОРДІСТЬ БУВАЄ”

2 Хронік 26: 8-21

*“Перед загибеллю гордість буває,
а перед упадком бундючність”
(Притчі Соломонові 16: 18).*

Узійя був великим та успішним царем в Єрусалимі. Він поклав добрий початок, шанобливо ставився до Бога і привів свою столицю та решту свого царства до доброго стану, щоб захиститися від ворогів. Коли ми думаємо про війни, які провадив Ізраїль, ми повинні пам'ятати, що цей народ певний час представляв Боже правління на землі в значенні,

в якому жодний інший народ ніколи цього не робив ні до, ні після нього.

Ізраїльські царі були помазані за Божественним дорученням і повноваженням так, як не були жодні інші царі, і їм було сказано, що вони “сидять на троні Господнього царства”, як не володарював жоден з інших царів ні до цього, ні після цього. Однак їхнє царство не було Божим Царством, про яке ми молимося: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя”, а лише підготовчим порядком образних ізраїльтян. Боже Царство насправді прийде на

землю після того, як Месія встановить його. Протягом тисячі років він царюватиме, щоб підняти смиренних і благословляти всіх, хто буде прагнути праведності, а також карати та виправляти всіх інших і, врешті, знищувати непоправних Другою Смертю. Отже, відповідно до вимог того часу царі Ізраїлю та Юди повинні були укріпити, зміцнити та захистити землю, яку Всевишній особливим чином дав їхньому народові.

Правдивість нашого вірша проілюстрував цар Уззійя, коли його слава поширилася скрізь, і він почав відчувати свою велич. Прийшла гордість; він забув, що є лише представником Господа в царстві, і що його перший обов'язок як слухняного підвладного Всевишньому — слухатись Божественних наказів і коритись їм.

Зробивши великі речі з політичного та військового погляду, Уззійя зайнявся релігійними змінами. Він, мабуть, відчував, що Бог пишається ним і його успіхом, і був би дуже радий увійти до храму за звичаєм священиків і принести кадило на Золотому Вівтарі. Він знав правила та вимоги, якими керувалися в храмі та його службі, але вважав себе вищим за них. Він вирішив піти прямісінько до Бога, не визнаючи священика.

Багато успішних людей роблять ту саму помилку, вважаючи, що їхній успіх у бізнесі чи в політиці, їхній блискучий розум чи відмінна освіта є єдиними вимогами в очах Єгови. Вони відчувають, що коли б вони пішли до Церкви і там визнавали Бога, то Бог мав би дуже пишатися ними і, звісно, мав би дати їм першість у всьому. Це помилка. Великий Вічний Цар, “Високий і Піднесений, повіки Живущий”, має правила та вимоги, які регулюють усі спроби наблизитися до Нього. Існує лише один спосіб наблизитись і немає жодного іншого.

СВЯЩЕНИК МЕЛХИСЕДЕК

“О, — скаже хтось, — я розумію. Ви маєте на увазі, що миряни не мають доступу до Бога, що вони повинні проходити через духовенство, так як цар Уззійя повинен був наблизитися до Бога через первосвященика Ізраїлю! Але я заперечую, що духовенство є кимось більшим, ніж інші смертні. Я вважаю, що багато хто з них мають менш блискучий розум, ніж я; що багато

з них менш освічені, а інші [R4786] цілковито позбавлені ділових якостей. Я визнаю, що простим людям може бути цілком достатньо наблизитися до Бога через духовенство, але щоразу, коли я наближаюся, то роблю це завдяки власному розуму, з усвідомленням того, що Всевишній радий, що я прийшов до Нього. Коли я молюсь, я часто кажу: «Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди... або як цей митник»” (Лк. 18: 11).

Ні, друже, наша думка не така, ані біблійна думка не така, ані урок, який ми повинні почерпнути з віршів, які розглядаємо. Ми мусимо визнати, що в Церкві Христа не існує жодних біблійних повноважень для класу духовенства, хіба що йдеться про дванадцятьох апостолів, серед яких святий Павло зайняв місце Юди. Ці дванадцять за Біблією становлять ієрархію — є особливими рупорами Великого Вчителя. Ми не маємо на увазі, що душа, яка прагне наблизитися до Бога, повинна приходити через духовенство якої-небудь конфесії; тим не менш, ми наголошуємо, що існує лише один спосіб наблизитися до Бога, і це відбувається з допомогою і через Великого Заступника, якого Він призначив для нас — “Ісуса Христа Праведного”, “Священика навіки за чином Мелхиседековим” (Євр. 5: 6). “До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене”, — було Його посланням. “Під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали” (Дії 4: 12), — йдеться в посланні апостола.

КАДИЛО НА ЗОЛОТОМУ ВІВТАРІ

Ті, чії очі розуміння ніколи не розплющились, щоб зрозуміти, що Ісус Божественно призначений примирити світ із Богом, можуть отримати вибачення, якщо вони звертаються до Бога в молитві не через Нього. Їхні молитви можуть отримати обмежену відповідь, якщо будуть принесені щиро, від серця, тому що, як дає зрозуміти апостол, Бог “закрив очі” на їхню необізнаність з Його порядком.

Та якщо цар Уззійя знав про Божественний порядок — що його молитви як пахощі можуть бути принесені Всевишньому на “Золотому вівтарі” лише священиком, так і ті, хто тепер почав розуміти, що Ісус є великим позаобразним

Священиком, через Якого відкрито спілкування з Отцем, потраплять під осуд, якщо зухвало з'являтимуться в Божественній присутності в молитві не так, як це передбачено Божественним порядком — як цар Уззійя був вражений проказою за свою самовпевненість і пиху.

Проказа розглядається Біблією як образ гріха. Тому те, що трапилося з Уззією, свідчить образно, що той, хто наближатиметься до Бога не через поставленого Священика, знаючи, що це неправильно, потраплятиме під Божественний вирок як свідомий грішник. Покарання буде пропорційним до ступеня просвітлення, яке особа мала раніше.

ВІСІМДЕСЯТ ХОРОБРИХ СВЯЩЕНИКІВ

Коли цар увійшов у святиню храму, щоб принести пахощі на золотому вівтарі, Первосвященик та вісімдесят священиків пішли за ним, протестуючи проти його жертви. Хоча це був лише їхній обов'язок, він свідчив про них, як про хоробрих, мужніх людей, бо в давнину цар мав велику владу. Цар Уззійя відчував власну велич і пишався цим, і, швидше за все, ображався на будь-яке втручання в його царські прерогативи.

Їхні слова протесту озвучили те, що цар вже знав стосовно обмежень, встановлених для служіння у храмі, проте вони ще додали: “Вийди зо святині, бо ти спроневірився, і не за честь це буде тобі від Господа Бога”. Справжні почесні, справжнє благословення, справжнє процвітання не можна знайти, якщо опиратися Божественним постановам. Отже, поведінка царя повинна була принести йому безчестя. Коли б він поспішив прославити Бога, то, без сумніву, отримав би благословення. Натомість, ламання Божественного Закону принесло йому прокляття.

Згаданий урок є простим, і приклад цього дає наш вірш і слова св. Павла: “Хто бо

підноситься буде впокорений, а хто впокоряється той піднесеться” (Лк. 14: 11). Та цього було недостатньо, навіть коли би цар мав добрі наміри, а не пиху. Добрі наміри мали би привести його до вивчення Божественних постанов та обітниць. Незнання Закону не виправдовує. Звідси заклик апостола: “Силкуйся поставити себе перед Богом гідним, працівником бездоганим, що вірно навчає науки правди” (2 Тим. 2: 15).

Здається, що перед нами урок смирення як для Церкви, так і для світу. Деякі є покірними з народження, тоді як інші є самовпевненими. Тому останні [R4787] нагромаджують на перешкоди стосовно цієї благодаті, хоча з біблійного погляду мають переваги щодо мужності в боротьбі з нинішніми негараздами. Загалом наші перешкоди через вади плоті не настільки різні, щоб полегшити одним (порівняно з іншими) увійти до Царства за покликком цього Євангельського віку, бо там, де дається багато, багато теж вимагається; і суд Господа буде відповідно до того, яким є серце, воля, наміри, старання, а не відповідно до плоті та її слабкостей і невдач.

Покірність важлива не лише сама по собі, але й тому, що інші благодаті святого Духа неможливо виховувати без неї. Апостол починає перелік цих духовних благодатей з покори. Як можна бути лагідним або робити поступ у вихованні цих благодатей, не будши покірним? Як можна бути терплячим і смиренным у випробуваннях і життєвих труднощах, якщо не бути покірним? Як можна бути добрим до опонентів і в усьому, якщо не бути покірним? Як можна бути терплячим до всіх, якщо не бути покірним? Як можна мати братерську доброзичливість, як не через покору? Як можна бути богоподібним, не маючи покори? Як можна любити в біблійному розумінні без покори? У цьому відношенні всі з Церкви будуть перевірені. А покору і смиренність треба виховувати і наповнювати ними серце, щоб мати змогу виховувати інші плоди Духа.

R4786 (1911 p.)

ТРИ ДРУЖИНИ АВРААМА

Один дописувач заперечує нашу думку, що Кетура, третя дружина Авраама, представляла Нову Угоду, тоді як його друга

дружина Агар представляла Угоду Закону, а його перша дружина Сара представляла Угоду Благодаті, “Новий Єрусалим”, “мати

всім нам”, мати обіцяного насіння, Ісаака, який був прообразом Ісуса Христа (Голови) і Церкви (Його Тіла), про що апостол говорить у посланні до Галатів 3: 29; 4: 28.

Заперечення полягає в тому, що Кетура була не дружиною, а наложницею, або другорядною дружиною, і що Авраам мав їх декілька (згідно з Бут. 25: 5, 6), як читаємо: “А синам наложниць, що були в Авраама, дав Авраам подарунки”. Далі стверджується, що Авраам був уже старим на момент народження Ісаака і що, ймовірно, у нього було кілька наложниць, коли Сара ще жила.

Ми відповідаємо, що завжди існує ймовірність припущень всупереч простим твердженням Святого Письма, так що мудрі цього світу та всі, кому бракує віри в Божественний запис, матимуть достатньо можливості спантеличити себе. Біблійний запис ясно говорить про те, що супутницею Авраама, повністю визнаною як його дружина та співспадкоємиця, була Сара, а її син був особливо визнаний спадкоємцем Авраама. Що стосується Агари й Кетури, то запис також є ясным: вони народили дітей Аврааму (перша — з дозволу Сарі, як її особлива представниця, а остання — після смерті Сарі). Як називати цих двох жінок — другорядними дружинами чи наложницями, — несуттєво, і нам не треба сперечатися про те, що неістотне. Очевидно, наложниця — це та назва, яка краще зображує стосунок цих двох жінок до Авраама. І це було вкрай слухним, бо таким, очевидно, був [R4440] Божественний намір (як стверджує апостол), щоб Авраам сам був образом Всевишнього, Сара — образом Авраамової Угоди, а її син Ісаак — образом Христа, Месії, Пророка, Священика, Посередника, Царя, Судді, через Якого благословення Всевишнього в кінцевому результаті прийдуть для всіх родів на землі. Апостол довершує цей образ, показуючи, що Агар (рабиня, або наложниця) представляла Угоду Закону, а її син Ізмаїл представляв юдейський народ, народжений під тією Угодою Закону. Апостол показує, що вони не могли бути і дітьми рабині, і дітьми вільної жінки. Він показує, що юдеї,

аби об’єднатися з Христом і стати членами духовного Ісаака (спадкоємця всього), мали стати мертвими для Угоди Закону і бути одруженими з Христом, зачатими святим Духом. Інакше вони не могли би мати частки в духовному Насінні Авраама. Апостол не продовжує образу і не заявляє, що Кетура символізувала Нову Угоду (Закону). Ми вважаємо, що це упущення було Божественно задуманим, оскільки час для ясного зрозуміння цієї особливості Божественного плану тоді ще не настав.

Проте одне є абсолютно очевидним для всіх, у кого відкриті очі розуміння та в кого задіяні духовні відчуття: Ісаак не мав двох матерів. Це була та сама Сара, яку з самого початку Авраам визнав своїм подружжям та єдиною повноправною і належною дружиною, яка так довго була неплодною, але потім народила Ісаака, насіння обітниці. Так само Угода Сарі, яка століттями була неплодна, під час Першого Приходу нашого Господа народила Його як Позаобразне насіння Авраама. І так само Агар, або Угода Закону, та її дитина, юдейський народ, були “вигнані”. В ілюстрації в Галатів 4: 28 апостол представляє духовно зачатих, вірних переможців Церкви, як членів Позаобразного Ісаака, Духовного Насіння Угоди Сарі: “Ми, брати, діти обітниці за Ісааком”. В ілюстрації, яку він подає нам у Галатів 3: 29, апостол представляє Церкву як Наречену Ісаака та Його співспадкоємицю, яка тепер заручена, а в кінці Віку має одружитися з Ним і увійти до намету Його матері — увійти в усі благословення та привілеї, що належать особливо до цієї великої Угоди, яку Бог уклав із Авраамом і яку підтвердив клятвою.

Запис у Бут. 24: 67 і 25: 1 показує, що після смерті Сарі Авраам взяв за дружину Кетуру, проте вона не зайняла повністю місця Сарі як його співспадкоємиці, як в древні часи, очевидно, мало значення слово дружина. Вона була прийнята як його супутниця в другорядному значенні, не применшуючи достоїнства першої дружини Сарі та її сина Ісаака, якому Авраам “віддав усе, що мав”. Ми стверджуємо, що Кетура є дуже відповідним образом Нової

Угоди (Закону), як Агар була образом старої Угоди Закону. Вона не є скріпленою Клятвою Угодою, яка стосується Духовного Насіння, що стає спадкоємцем всього. Як Угода Закону не була частиною первинної Угоди, а лише доповненням до неї, так само Нова Угода є доповненням до зв'язаної Клятвою Угоди Сарі. Як діти Агари та діти Кетури не успадкували первинної обітниці, так і ті, хто успадкує Нову Угоду, не будуть співспадкоємцями з тими, хто матиме спадщину як члени Ісаака, *тобто як Його наречена та співспадкоємиця*.

Тому ми заперечуємо, що хтось може бути (згідно з логікою, правдою чи Біблією) одночасно дитиною двох угод або двох матерів. А з іншого боку, ми настоюємо на обґрунтованості твердження, що якщо Угода Закону була представлена як мати та дружина-наложниця, то Нова Угода (Закону), яка займе її місце, також повинна логічно виступати як дружина-наложниця. Ми також закликаємо всіх звернути увагу на те, що слово “Нова” дає зрозуміти (як пропонує думку апостол), що інша стала старою і готова зникнути. Зникла не первинна (зв'язана Клятвою) Угода, а Угода Закону. Отже, Нова Угода не зайняла місце первинної Угоди, тобто Угоди Сарі, а має зайняти місце старої Угоди Закону як Нова Угода (Закону) під новим Посередником, вищим від Мойсея (Дії 3: 22, 23).

Виникає питання: чи не був наш Господь дитиною, або насінням, двох Угод, двох матерів, оскільки ми читаємо, що Він “родився під Законом [Угодою Агари]” (Diaglott), а апостол вчить, що Він був Насінням первинної Угоди, або Угоди Сарі?

Ми відповідаємо: Ні! Якби наш Господь Ісус лише дотримувався Угоди Закону і не посвятив Свого життя, не пожертвував ним, Він міг би мати вічне життя як земна істота. Тоді Він справді міг би називатися насінням Авраама та спадкоємцем усього земного. Але тоді Він не міг би бути обіцяним насінням, бо обіцяне насіння мало “благословити всі роди землі”, а це означає воскресіння мертвих. Цю здатність благословляти наш Господь міг отримати не через дотримання Закону і ставши чудовим сином Агари, а жертвуючи всіма земними благословеннями, запропонованими Угодою Агари, приймаючи натомість духовні привілеї Угоди Сарі. Нам треба чітко усвідомити, що не “людина Ісус”, а Ісус-“нове створіння” став спадкоємцем всього, і Він живе, щоб благословляти Ізраїль і всі народи. Подібним чином лише ті віруючі, які стали Новими Створіннями, зачатими від святого Духа, є членами великого Пророка, Священика, Царя, Посередника і Судді, якого Бог зараз піднімає як Насіння Авраама, щоб благословити світ.

R4439 (1909 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.